XIX. évfolyam 25. szám Ára: 1 forint 1963. június 20.

— Maga mikor megy szabadságra, Kovács kartárs?
— Nekem mindegy... Én ott se tudok kevesebbet dolgozni...

(Revünk a 8—9. oldalon)

Dohogás

1.

Két filmet vittünk ki a cannes-i filmfesztiválra: Fejér Tamás filmjét, a Kertes házak utcáját és az Utak című tévé-játékot, amelyet Mihályfi Imre rendezett.

A Film Színház Muzsikában ezzel kapcsolatosan a következőket olvasom:

„Fejér Tamás filmjét idehaza nagy elismeréssel fogadta a kritika — és a közönség. Nem így történt az Utak-kal. Cannes-ban fordított szereposztása volt a sikernek...”

Elolvastam ezt a néhány sort, aztán még egyszer elolvastam. Hogy is van ez? Fejér Tamás filmjét idehaza nagy elismeréssel fogadta a kritika és a közönség is... Cannes-ban azonban... Azonban...

Milyen jó, ha az ember újságot olvas! Mert én úgy emlékszem, hogy a Kertes házak utcája...

Á, az nem lehet... A cikk írója bizonyára jobban emlékszik, mint én...

De nem! Tisztán emlékszem, hogy a moziban — amikor én láttam a filmet —, fél-ház volt... Vagy még az se...

Lehet, hogy rosszul emlékszem?... Lehet, hogy a Kertes házak utcája című filmnél kellett sorbaállnom jegyért?... Hát persze... Milyen jól játszott benne a Mastroianni... Egy szicíliai bárót alakított, aki meg akart szabadulni a feleségétől... Pardon! Az nem a Kertes házak utcája volt, hanem a Válás olasz módra című film...

Azt hiszem, mégis a cikkíró téved, mert én pontosan emlékszem, hogy a Kertes házak utcája című filmnél, a szomszédom, egy kövér, szuszogó férfiú, vállamra hajtva a fejét, édesdeden alukált... Fantasztikus! De hiszen a Film Színház Muzsikában az áll, hogy nagy elismeréssel fogadta a filmet a kritika és a közönség... A KÖZÖNSÉG!... Cannes-ban azonban... AZONBAN! ... Lehet, én is nagy elismeréssel fogadtam, csak elfelejtkeztem róla? Nem! Nem! És harmadszor is nem! A Kertes házak utcája című filmnek nem volt sikere.

Dohogva tettem le az újságot és arra gondoltam: vannak filmek, amelyek a moziban aratnak nagy sikert és vannak olyanok, amelyek az utólagos értékelésekben.

2.

Az Esti Hírlapban olvasom, hogy Aquincumban megkezdték a hajdani polgárváros teljes feltárását, mert a jelenlegi romkert csak töredéke az egykori városnak. Olvasom, hogy felássák az Aquincumtól keletre eső részeket és a nyugati területeket, a Szentendrei utat viadukton vezetik majd el a romváros felett, híddá alakítják át a vasúti töltést és új múzeumot építenek.

Istenkém — mondtam magamban —, hogy örülne most Traianus császár, ha élne!

Néhány nappal később, a Hétfői Hírekből arról értesülök, hogy 120 hektáros kulturális centrum építését tervezik Aquincumban. Kész épületeket hoznak az ország több tájáról, többek között göcseji parasztházakat, gazdasági épületeivel együtt, alföldi tanyát gémes kúttal, szegedi halászkunyhót stb. Azonkívül szabadtéri múzeum is lesz, amelyben bemutatják a magyar tájegység növény- és állatvilágát. Ismertetik a régi mesterségeket és a mesterek régi szerszámokkal a látogatók szemeláttára munkálkodnak majd. Aki megéhezett, ehet halászlét, birkagulyást, és a közelben autócamping várja az igen tisztelt vendégeket.

Istenkém — mondtam magamban —, hogy örülne most Traianus császár, ha élne! Valószínűleg nemcsak a régi várost látogatná meg, hanem megtekintené a göcseji házakat is, a gazdasági épületekkel együtt.

Újabb értesüléseim Aquincum sorsáról nincsenek. Arra kérjük az illetékeseket, ha vannak még tervek Aquincum jövőjét illetőleg, azt postafordultával küldjék el nekünk, mert a Ludas Matyi sem akar lemaradni ebben a nemes versenyben.

Mikes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ŰRUTAZÁS CSEKÉLY HIBÁVAL

Szombathely városát valamikor a „nyugat királynőjének" titulálták a jó magyarok, elsősorban persze a vasi lokálpatrióták. Büszkén vallhatom, hogy jelen éveinkben ez a város a múltnál sokkal sikeresebb és láthatóbb erőfeszítéseket tesz, hogy „királynői" címét kiérdemelje.

Rossz idők járnak azonban manapság a királyokra és hitveseikre. Aki ezt a világ legújabb eseményeiből még netán nem ismerte fel, az vegye kezébe az 1963–64. évi MÁV menetrendet és tanulja meg a történelmi leckét Szombathely bús históriájából.

Vegyünk egy példát: Balatonfenyvestől Szombathely Kanizsán át 160, Keszthely–Tapolcán át 151, Türje–Zalabér–Sárváron át 136 km távolságra esik. A fáradt balatoni vándor, ha vasárnap délután vagy estefelé elszánja magát, hogy megtér „királynője" védő szárnyai alá, nyugodtan választhatja bármelyik útvonalat; a MÁV jóvoltából – a csatlakozások bűvészi csoportosítása segítségével – mindenképpen kerek 6 (hat!) óra alatt teheti meg a fent részletezett csillagászati távolságot. Fonyódról, Boglárról, Lelléről egy kicsit tovább tart. Aki nem fürödte, napozta vagy evezte magát botorul félholtra, az természetesen gyalog is nekivághat, esetleg kerékpáron.

S most vegyük az ellenpéldát, mondjuk Miskolcot, melyet felfejlesztett iparával, 25 millió forintos színházával, villamosított vasútjával a „nyugat királynője" mellett a „kelet élmunkásának" nevezhetünk. Miskolc–Siófok vasúti távolsága kerek 300 km. Ha a miskolci ember beleun Görömbölytapolca, Lillafüred, Bánkút, Aggtelek, Hegyalja szépségeibe, és egy kis balatonozáshoz szottyan kedve, akár reggel odamenet, akár este hazafelé 4 és fél óra alatt teszi meg a 300 km távolságot, ami a fenti példával egybevetve, már feltétlenül közelebb esik Gagarinnak és társainak utazási elképzeléseihez.

Íme, a MÁV által formálisan is detronizált „királynő". Fűzzünk a tragédiához klasszikus végszót: Sic transit gloria mundi et regium!

Dr. Molnár Zoltán
Szombathely, Kossuth Lajos u. 39.

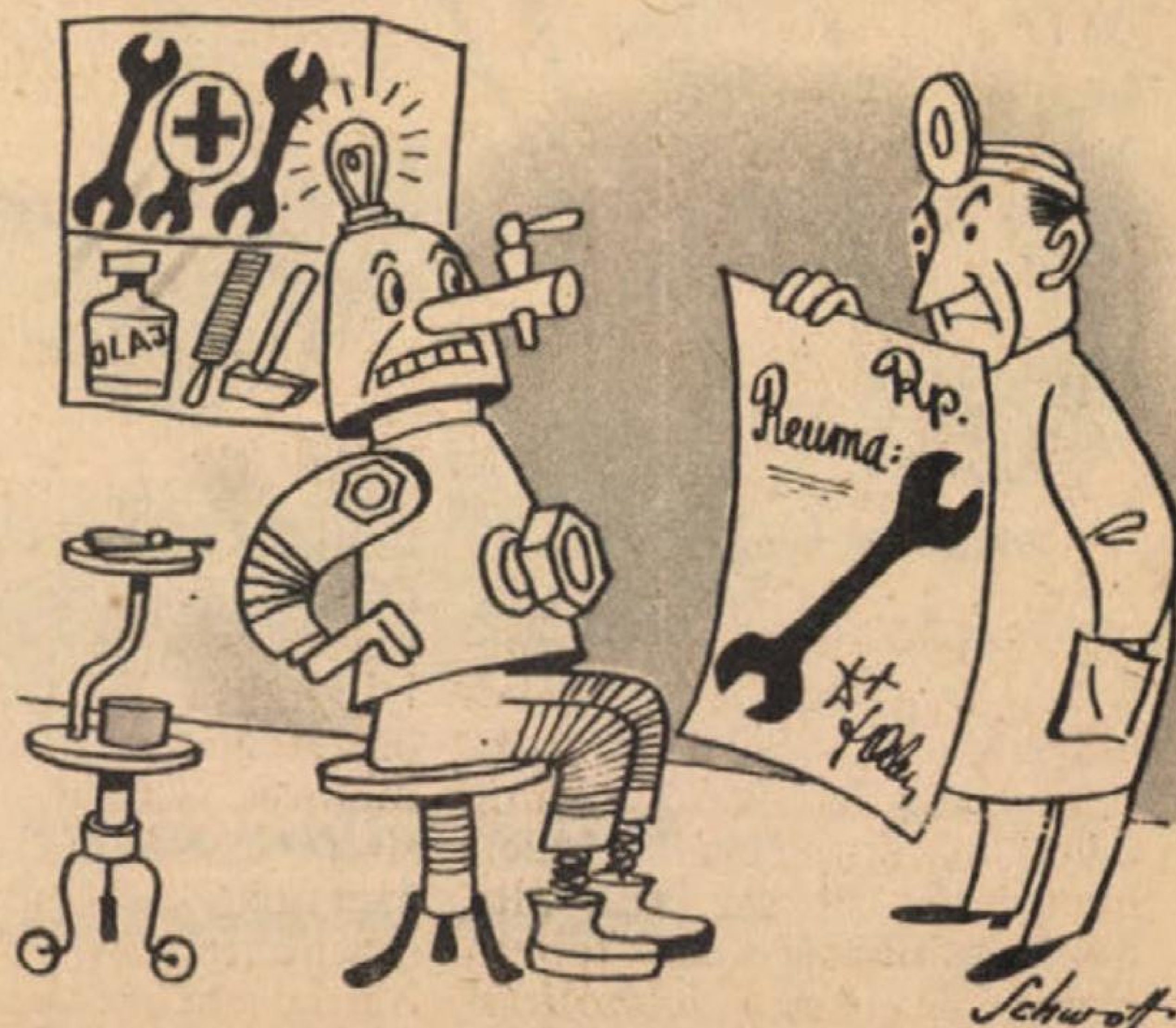
Férfi-kozmetika

Hegedűs István rajza

A jövő receptje

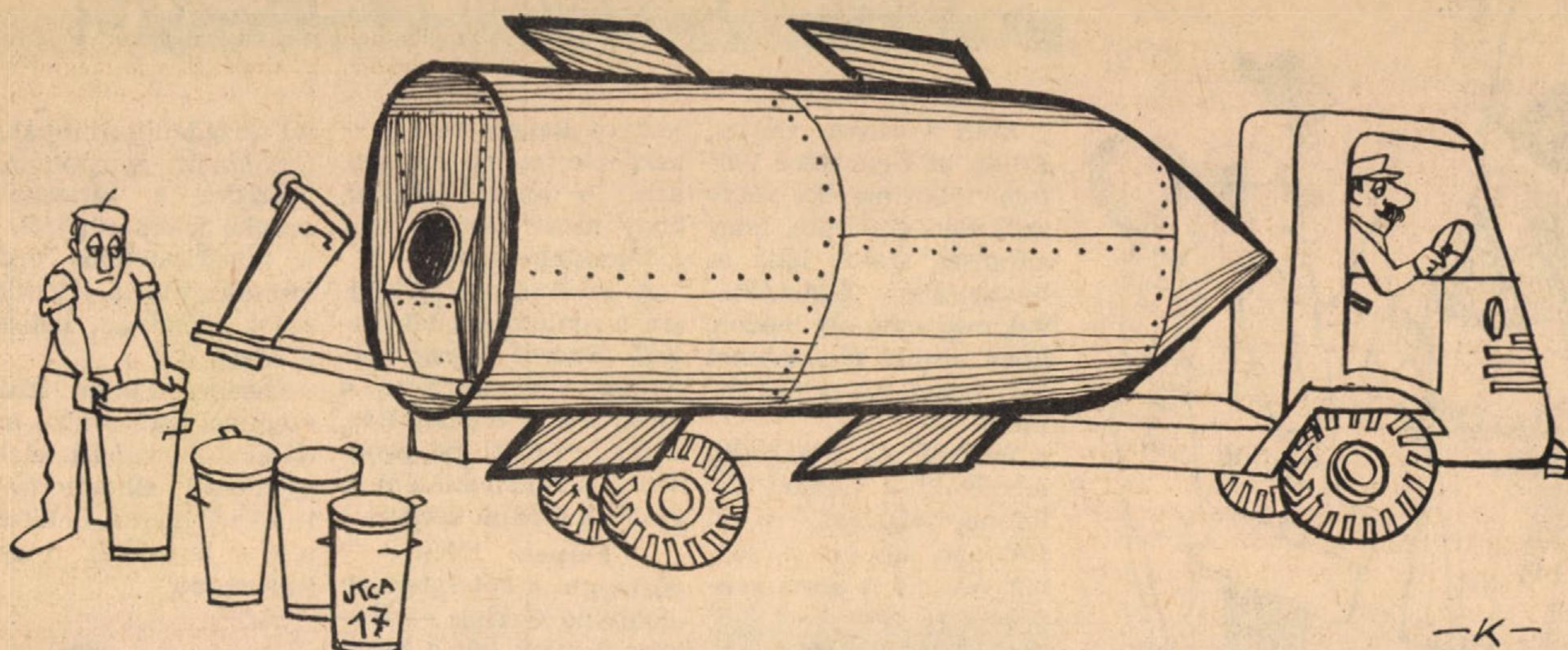
Schwott Lajos rajza

– Ezzel húzza meg naponta háromszor a vállcsavarját!...

Ha megvalósul a teljes leszerelés

Kaján Tibor rajza

Érdekes esetek

Ismeretes, hogy a lakáskérelmek elbírálásánál a fiatal házasokat előnyben részesítik, sok más igénylő előtt. Ebben bizakodott egyik kedves házaspár ismerősöm is, mikor lakás iránti kérelmet nyújtottak be a tanácshoz, előadva abban, hogy drága albérleti szobában laknak, bonyolult viszálykodásban a főbérlővel.

Kérelmük, sajnos, nem járt eredménnyel, s ez érthető. Nem részesíthetik őket a fiatal házasokat megillető előnyös besorolásba, ugyanis már tízéves házasok, azóta is albérletben laknak.

Világos, hogy a legjobb jóindulat mellett sem lehet őket fiatal házasoknak nevezni, s a fiatal házasokat megillető lakásigényük már régesrégen elévült.

*

Két esztendővel ezelőtt srégen mentem át az úttesten, s egy közlekedési rendőr jogosan felírt. Néhány héttel később hivatalos felszólítást kaptam, hogy a közlekedési szabálysértésem büntetéseként fizessek be 50.– forint pénzbírságot a mellékelt csekken.

A csekket még aznap elvesztettem, s akkor arra gondoltam, hogy majd személyesen befizetem illetékes helyen a bírságot. Ezt azonban addig halogattam, míg újabb ajánlott levél érkezett nevemre. Ebben az állt, hogy miután nem tettem eleget az előző felszólításnak, bírságomat száz forintra emelik, átváltoztatható két napi elzárásra.

A felszólítás tökéletesen kiment a fejemből. Nem is gondoltam rá, csak két hó-

nap múlva kaptam észbe, miután harmadik felszólítást hozott a postás. Büntetésemet immár ötszáz forintra emelték, vagy tíz napi elzárást helyeztek kilátásba. Befejezésül megjegyezték még, hogy a felszólítás elmulasztása esetén rendőrrel fognak elővezettetni.

Nem volt ötszáz forintom, gondoltam, benyújtok egy kérelmet, hogy mérsékeljék a büntetésemet. A kérelmet meg is fogalmaztam, de valahogyan elfelejtettem postára adni, s az egész dolog elkallódott.

Fél esztendő is eltelt ezután, midőn egy igen terjedelmes, vádiratnak is beillő ügyiratot kézbesítettek ki a lakásomra. Az ügyiratban összefoglalva szerepelt valamennyi, általam nem teljesített felszólítás története, s ezeknek megállapításával összbüntetésül ezerforintos bírság befizetésére ítéltek. Egyben bejelentették, hogy húsznapi elzárásra számíthatok már a legközelebbi napokban, ha ezúttal nem intézkedem a megjelölt határidőn belül.

Ekkor azonban már valami ősi dac fogott el, s a hazárdjátékosok kétségbeesett elszántsága. Az ügyiratot asztalfiókomba dobtam, s nem gondoltam rá többé, egészen a legutóbbi napokig.

Most ugyanis ajánlott levél érkezett ügyemben. Értesítenek, hogy az ellenem folyó szabálysértési eljárást az ezévi amnesztia-rendelet értelmében megszüntették.

(somogyi)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SIKERÜLT!

Néhány évvel ezelőtt, amikor a Patyolat nyolc napra leszorította az ingmosás határidejét, lapjaink kórusban dicsérték a Patyolat huszárcsínyjét, és közölték az illetékesek nyilatkozatát, amely szerint ez még csak a kezdet...

Néhány nap óta kiírattatott a Patyolat valamennyi fiókjában, hogy ingmosást harmincöt napra vállalnak. Szóval a Patyolat szívós edzés-módszerének eredményeként: harmincöt nap lett a végeredmény, illetve a csúcs. Szerintem ez a határidő, amely már a világcsúcsot döngeti, megérdemli, hogy megemlékezzünk róla.

Lakatos Rezső
VII., Dohány u. 68.

Épül az Erzsébet-híd

Vasvári Anna rajza

– Nézd, már majdnem kész, csak egy híd kell alája! ...

Lehel vezérnél

Vasvári Anna rajza

– Mondja, vezérem, nem tudna szerezni egy hűtőszekrényt? . . .

Válnak a szülők

Szegő Gizi rajza

– Engem a mamának ítéltek. És téged?

Mese a társadalmi hasznosságról

Ezen a napon Gerinc Fülöp, az Ügyintéző Vállalat főügyintézője végre szilárdan eltökélte, hogy sürgősen szakít léha és haszontalan életmódjával, mégpedig oly módon, hogy tüstént áldozatokat fog hozni a társadalomért.

Besétált az irodájába, lebonyolított néhány telefonbeszélgetést, majd fiókjából egy kis tollseprűt vett elő, s apró, gondos mozdulatokkal leporolta az íróasztalán tornyosuló aktahalmazt. Miután mindezt elvégezte, ruganyos léptekkel távozott, meghagyván titkárnőjének, hogy fontos értekezletre ment, s ha bárki keresi, házon kívül van . . .

Első útja a könyvelésbe vitte. Néhány nappal ezelőtt ugyanis fülébe jutott, hogy Recece bácsit, a közszeretetnek örvendő, idős hivatalnokot átkos derékfájás kínozza. Résztvevő arccal ült le a kisöreg mellé.

— Hogy van a dereka, kedves Recece bácsi? — kérdezte meleg hangon, azzal a jóleső tudattal, hogy most hasznot hajt a társadalomnak.

A derékszöggé görbült, ám a nyugdíjazástól rettegő Recece bácsit rettentően megijesztette a főügyintéző érdeklődése, s megpróbált kiegyenesedni. A fájdalomtól hangosan kiáltozni kezdett.

— Félnek tőlem — dörmögte a kétségbeesve eloldalgó Gerinc. — Hogyan legyek hát a hasznodra, társadalom?

Később az az ötlete támadt, hogy bejelenteti a hangosanbeszélőn: akinek kisebb kölcsönre van szüksége, keresse meg Gerinc Fülöp főügyintézőt a kultúrteremben.

Másfél órát várt, de nem jelentkezett senki.

— Nem bíznak bennem — tépelődött a megtört Gerinc —, még kölcsönt sem fogadsz el tőlem, társadalom?

Az önműködő lift előbb köhögni kezdett, majd megállt két emelet között — úgy látszik, rossznéven vette Gerinc udvarias gesztusát, az önkéntes nyitogatást-csukogatást.

A KISZ-titkár kijelentette: momentán nincs szükség a főügyintéző által társadalmi munkában felajánlott gyújtóhatású beszédre a társadalmi munka jelentőségéről, — a véradás-felelős pedig visszautasította jelentkezését, mondván, beteges a színe.

Gerinc Fülöp kisírt szemmel tért vissza irodájába. Rezignált kézlegyintéssel elhárította a titkárnő ijedt érdeklődését, s leroskadt íróasztala mellé.

— Nem kellek a társadalomnak — motyogta. — Nem lehetek a köz hasznára.

Fáradt mozdulattal fiókjába nyúlt, előhúzta a tollseprűt, s mert ezt a munkát nem szívesen bízta másra, rutinos-kecsesen letisztította a reggel óta újra beporosodott aktákat.

Hirtelen az órájára pillantott. Gyorsan felállt, becsukta az irattáskáját, gombolkozni kezdett.

Letelt a munkaidő.

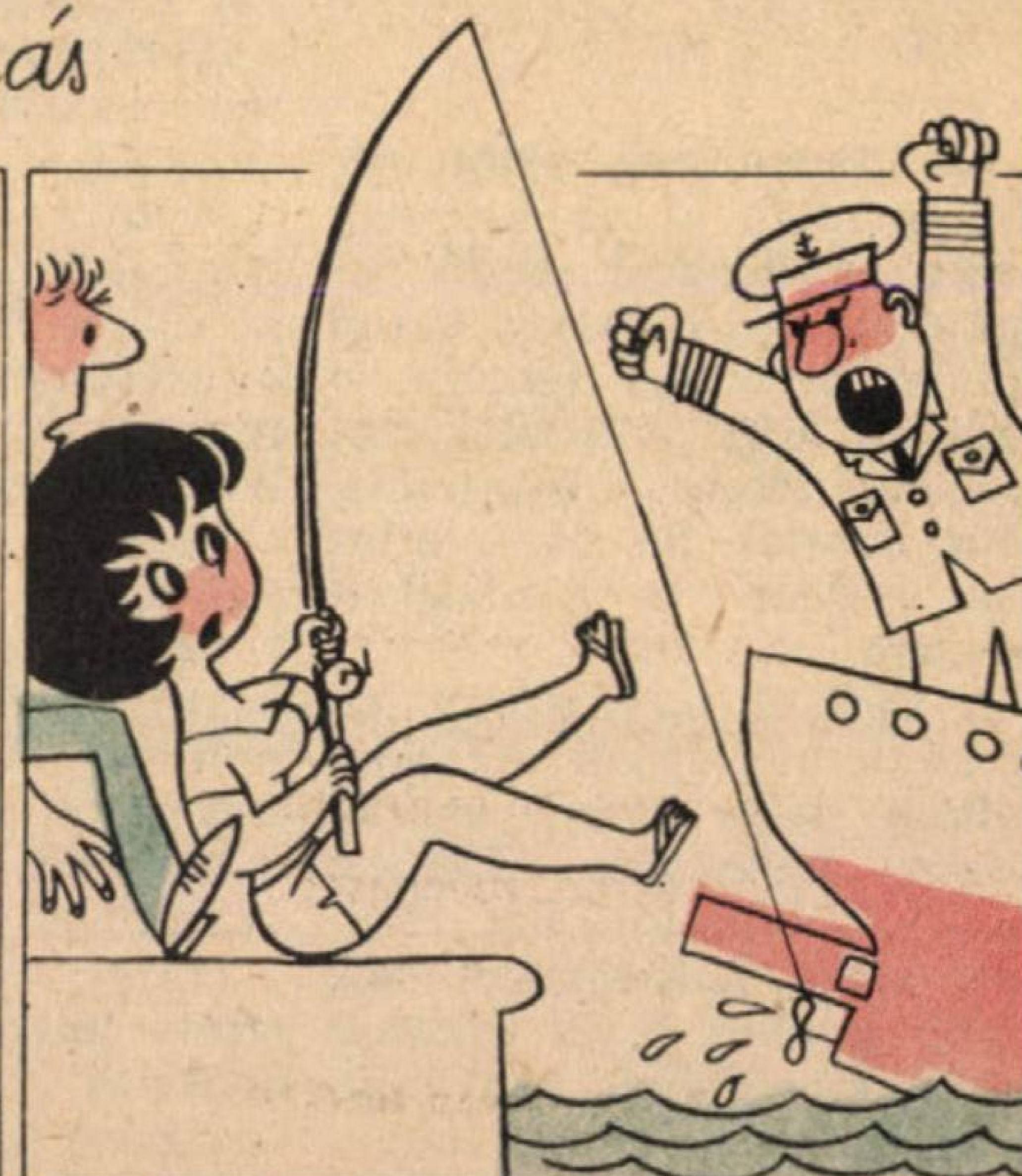
Torda István

Jucika és a nagy fogás

Pusztai Pál rajza

Igényes vevő

Balázs-Piri Balázs rajza

Invitálás

Szegő Gizi rajza

– Hozzánk jöjjön művész úr, a mi brigádunknál annyi heverő modellt talál, amennyit csak akar! . . .

ERICH KÄSTNER:

Érzékiség 30 foknál

Az ingünk lucskos kocsonya.
A ruhánk fülledt dunyha.
Ha most meg nem sülünk — soha.
Az ingünk lucskos kocsonya.
A nap, hogy meg nem unja!

A nőkből tündért gyárt a nyár.
Pezseg a férfi vére.
A blúzuk minden jót kínál.
A nőkből tündért gyárt a nyár.
(B. nejünket kivéve.)

Nyüzsögnek karcsú hölgyikék.
Kis keblen csipke lebben.
Ha tíz fokot lehűlne még!
Nyüzsögnek karcsú hölgyikék.
Kinek kell ily melegben?

Az ember lomha mormota,
fürdésre van csak gondja.
Nem babra megy a hőguta.
Az ember lomha mormota,
s fütyül a női combra.

Morgunk izzadtan, mérgesen:
„Jól meg vagyunk aszalva."
Egy lány kacsint, negédesen.
Morgunk izzadtan, mérgesen:
„Kisasszony, sajnos, alma!"

Békés István fordítása

AZ ANGOL HADÜGYMINISZTER BOTRÁNYA

Egész Angliát Mr. John Profumo sorsa izgatja. A volt hadügyminiszter ugyanis *választási* erkölcs-botrányba keveredett. Egy csinos modellt *választott.* Ezt letagadta az alsóházban, amit most az ellenzék igyekszik kihasználni. Profumo lemondott a hadügyminiszteri tisztségéről, s jelenleg munkanélküli, mint sok hajóépítő munkás. Anglia-szerte folyik a találgatás, hogy milyen pályát választ Profumo.

Egyesek szerint megalakítja a Konzervatív Párt modellező szakosztályát.

Mások szerint elkészíti az „Édes élet" angliai filmváltozatát, s eljátssza a főszerepet.

Hír szerint Szaúd-Arábiába utazik, ahol az arab hadseregszervezetet, és a többnejűséget tanulmányozza.

Arról is szó van, hogy kiadja költeményeit. Különösen az alsóházban elmondott poémája tanúskodik bő képzelőerőről és alkotó tehetségről.

Belép a Liberális Pártba, mivel kiderült, hogy életfelfogása inkább liberális, mint konzervatív.

Kiadja emlékiratait „Szerelem az élők világában" címmel.

Leszázalékoltatja magát, és vállal egy 500 shillinges kiegészítő állást.

Annyi bizonyos, hogy Profumo még nem döntött. Egyelőre különben is a munkáspárti képviselők köszönőleveleit rendezi.

– És mondd, drágám, tényleg olyan smucig volt Mr. Profumo?
– Erről nem nyilatkozom, ez haditikok! . . .

ISMERJÜK MEG EGYMÁST!

— Az a bajuk a népeknek — mondta elgondolkozva amerikai ismerősöm —, hogy nem ismerik egymást. Nem ismerik egymás társadalmi rendszerét, különféle intézményeit, nemzeti szokásait. Pedig enélkül nehezen képzelhető el az olyannyira áhított béke és barátság.

— Nem azért mondom — folytatta szerényen —, de én alapos ismerője lettem a magyar viszonyoknak, pedig csak egy hete vagyok az önök országában. Egy hét rövid idő, de máris meg tudok cáfolni egy sereg tévhitet.

Nagy érdeklődéssel hallgattam, mert a tapasztalat azt mutatja, hogy a külföldiek sok olyasmit is észrevesznek, ami nekünk már nem is tűnik fel.

Minden szavából csak úgy sugárzott a tájékozottság. Elmondotta, hogy Magyarország a bor, a cigányzene és a selejtcsökkentés hazája.

Világhírű cigányzenészek, mint például Liszt, Erkel és Szervánszky, grófnőket vettek feleségül, miután megszöktették őket a szülői kastélyból.

A Hortobágy pusztáin (az úgynevezett „madjar puszta") csikósok szelídítik meg a vadlovakat, és a volt tőkéseket. Szabad idejükben egyébként labdarúgó mérkőzéseket játszanak, mialatt gyönyörű magyar lányok szurkolnak nekik piros csizmában és boros üveggel a fejük tetején.

A csecsemőket tokaji borral táplálják, és minden újszülött megkapja a szakszervezeti tagsági könyvecskéjét.

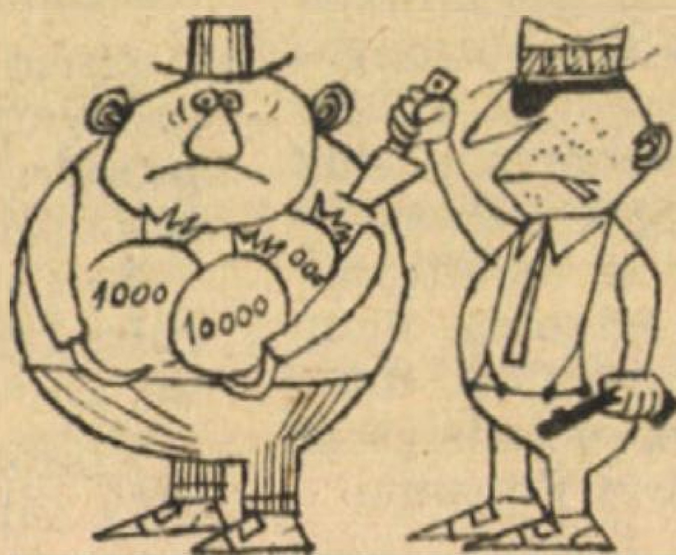
Az ország nemzeti eledele a gulyás (goulash), amely azonban egy kissé nehéz, s ezért a lakosság az étkezések után tüzes magyar táncot rop, az úgynevezett csárdást (tshardash), amely elősegíti a koreográfiai hagyományok ápolását és az emésztést.

Magyarország fővárosa Bukarest, a legnagyobb magyar író Ibsen, s az első magyar király Berengár volt, aki megalapította a Hohenzollern-házat.

Egészen elbájolva ettől a ritka tájékozottságtól, hazafiúi büszkeségem is arra serkentett, hogy bebizonyítsam: én ugyanígy ismerem az angolszász népek viszonyait.

Elmondottam, hogy sem Amerikában, sem Angliában nincs lakáshiány, mert az amerikaiak felhőkarcolókban laknak, az angolok pedig a Lordok Házában.

Amerikát főként milliomosok, gengszterek és filmsztárok lakják, Angliát pedig lordok, labdarúgók, krikettjátékosok, matrózok és nyugalmazott ezredesek népesítik be.

Az Egyesült Államok elnöke, Elvis Presley, aki a békés egymás mellett éneklés lelkes bajnoka. A következő elnök valószínűleg Sonny Liston, Marlon Brando és Wernher von Braun közül kerül ki.

Angliát királynő kormányozza, őt a miniszterelnök, a miniszterelnököt a parlament, a parlamentet a hagyomány, a többség, őfelsége ellenzéke, időnként pedig De Gaulle, vagy Kennedy.

Mindkét ország allergiás a tízes mértékrendszerre. Például egy yard hat pintből, kilenc hüvelykből, három gallonból, tizenkét lábból és egy fél pennyből áll.

Amerika a közlekedési balesetek következtében lassanként elnéptelenedik. Amikor a gépkocsiipar végleg kiirtja a lakosságot, az indiánok előtörnek rezervátumaikból, és visszakövetelik ősi földjüket.

Lincolnnak hála, hogy nincsenek többé rabszolgák Amerikában, csak négerek. Minden négernek egyenlő jogai vannak más négerekkel.

Igen érdekes tünemény, hogy Amerikában, több a válás, mint a házasság. Ennek az az oka, hogy az amerikaiak előbb elválnak, s csak aztán házasodnak össze, ha ugyan összeházasodnak.

Az Egyesült Államok fővárosa Hollywood, Nagy-Britanniáé Oxford.

Nagy-Britannia népei közül az angolok szeretik a rókavadászatot, a skótok a takarékosságot, a velsziek egyenesen bolondjai a karéneklésnek és a bányászatnak, az írek pedig kivándorlás nélkül egyszerűen nem tudnak meglenni.

A legnagyobb amerikai író Al Capone, a legnagyobb angol költő Stanley Matthews, aki még mindig gólképes.

Ami a két ország történelmét illeti, Anglia az Egyesült Államok gyarmata volt, de miután Anglia legyőzte Amerikát baseballban, Mr. Churchill megalapította az angol világbirodalmat, s ezzel alkalmat adott Burmának, hogy kiléphessen belőle.

Az angolok és az amerikaiak nagyszerűen megértik egymást, ha franciául beszélnek.

— Igen, uram — bólintott amerikai ismerősöm, — legalább ennyit kell tudnunk egymásról, ha megértést akarunk a nemzetek között.

Azzal a felemelő érzéssel ráztunk kezet egymással, hogy előrevittük a népek barátságának fontos ügyét.

Feleki László

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Jegyzetek Tihanyból

GÖDRÖS

Az országúttól szerpentinút vezet az üdülőteleptől egy kilométernyire fekvő Tihany községbe. *Április elején* lezárták a szerpentinutat, de azóta se fogtak hozzá az építéséhez. A járműveknek most tíz kilométert kell megtenniük, hogy a motel megkerülésével érjenek a községbe. Az Útépítő, úgy látszik, azon a véleményen van, hogy „legjobb az egyenes út", ha tízszer olyan hosszú is, mint a szerpentin. Még szerencse, hogy a gyalogosok járhatnak a járművek számára lezárt, girbe-gurba gödrös szerpentin úton.

És ha már a gödrös útról számolunk be, beszéljünk Gödrösről is. Ennek a Tihanyhoz tartozó Gödrös nevű településnek sok lakosa, még több üdülővendége van. Ha kenyeret, zöldséget vagy gyümölcsöt akarnak vásárolni, oda-vissza hét kilométernyi utat kell megtenniük. Ennek ellenére nem engedélyezik az élelmiszer-pavilon felállítását, hiába kéri a tihanyi községi tanács. A Balatoni Intéző Bizottság, a BIB, – írja a veszprémi tanács kereskedelmi osztálya a tihanyiak panaszára –, nagyon merev. Szerintük a Lepke büfé elég Gödrösnek. Átiratok váltják egymást. Eredmény nincs. Ez a bibi a BIB körül Gödrösön.

MŰEMLÉK

Ragyogó villák, üdülők és szállók a partvidéken, sok nádfödeles ház a faluban: ez Tihany.

Még ezekkel a nádfödeles házakkal is baj van, mert nádat csak kiutalásra adnak, de olyan keveset, hogy a hibás tetőket nem lehet kijavítani. Még a műemlékké nyilvánított házak tatarozása is késik. A Műemlék Bizottságnak gondoskodnia kellene a nádkiutalásról, és a tatarozások meggyorsításáról is, mert félő, hogy egyik-másik műemlék elpusztul, és csak emlék marad belőle.

(—sti)

Nem közölhető kéziratot küldtek:

B. József, Bp. VIII., Kulich Gy. tér — F. Pálné, Bp. II., Keleti K. u. — „Deske" — G. Huba, Bp. VI., Szondy u. — D. Gabriella, Hódmezővásárhely, — P. Pál, Bp. XVI., — V. Vince Bp. VIII., Szentkirályi u. — F. Józsefné, Bp. VI., Lendvay u. — A. József, Fót, — S. Sándor, Mátyásföld, — J. N. Bp. — B. M. Mosonmagyaróvár, — B. Mihály, Gara, — R. Tibor, Bp. IX., Aszódi u. — V. Tibor, Bp. VI., Délibáb u. — K. László, Bp. XIII., Alig u. — F. György, Rákoskert, — G. A. Eger, — N. Vilma, Bp. VIII., Baross u. — H. Ferenc, Bp. IX., Ráday u. — Sz. János, Eger, — M. Mihály, Maglód, — R. Tamás, Bp. XII., Böszörményi u. — J. Lajos, Köveskál, — K. József, Szombathely, — F. Béla, Sződ, — K. Róbert, XVIII., —

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

UTÁNJÁTSZÓ MOZIBAN

Beültem az utánjátszó moziba, hogy megnézzek egy régi filmet. Jött a híradó. Jó híradó, szép híradó, elavult híradó. Egy pillanatra megütköztem. Az ördögbe! Azért veszek újságot, hogy a friss híreket elolvassam. Azért nézek híradót, hogy tudjam: mi újság a világban. Öreg híradót nézni, olyan, mint hervadt rózsát szagolni. Hervadt rózsának nincs illata, vén híradónak nincs értelme.

Csitulj, te háborgó lélek! – vezényeltem azután magamnak. – Nem oktalanul adnak neked itt régi híradót.

A film-illetékesek gondolatmenete feltehetően a következő. Aki utánjátszó moziba jár, az nyilván valami élettől elmaradt, molyrágta, ásatag alak. Ha jó neki a „Szórakozott professzor" esztendőre a bemutató után, akkor legyen jó neki a bolíviai miniszterelnök washingtoni látogatása, jóllehet a miniszterelnök úr már régen visszatért hazájába, sőt már nem is miniszterelnök, mert lepuccsolták, sőt már nem is él, meghalt. Némi utánérzéssel: nincsenek régi híradók, egy utánjátszó mozi látogatójának minden híradó új.

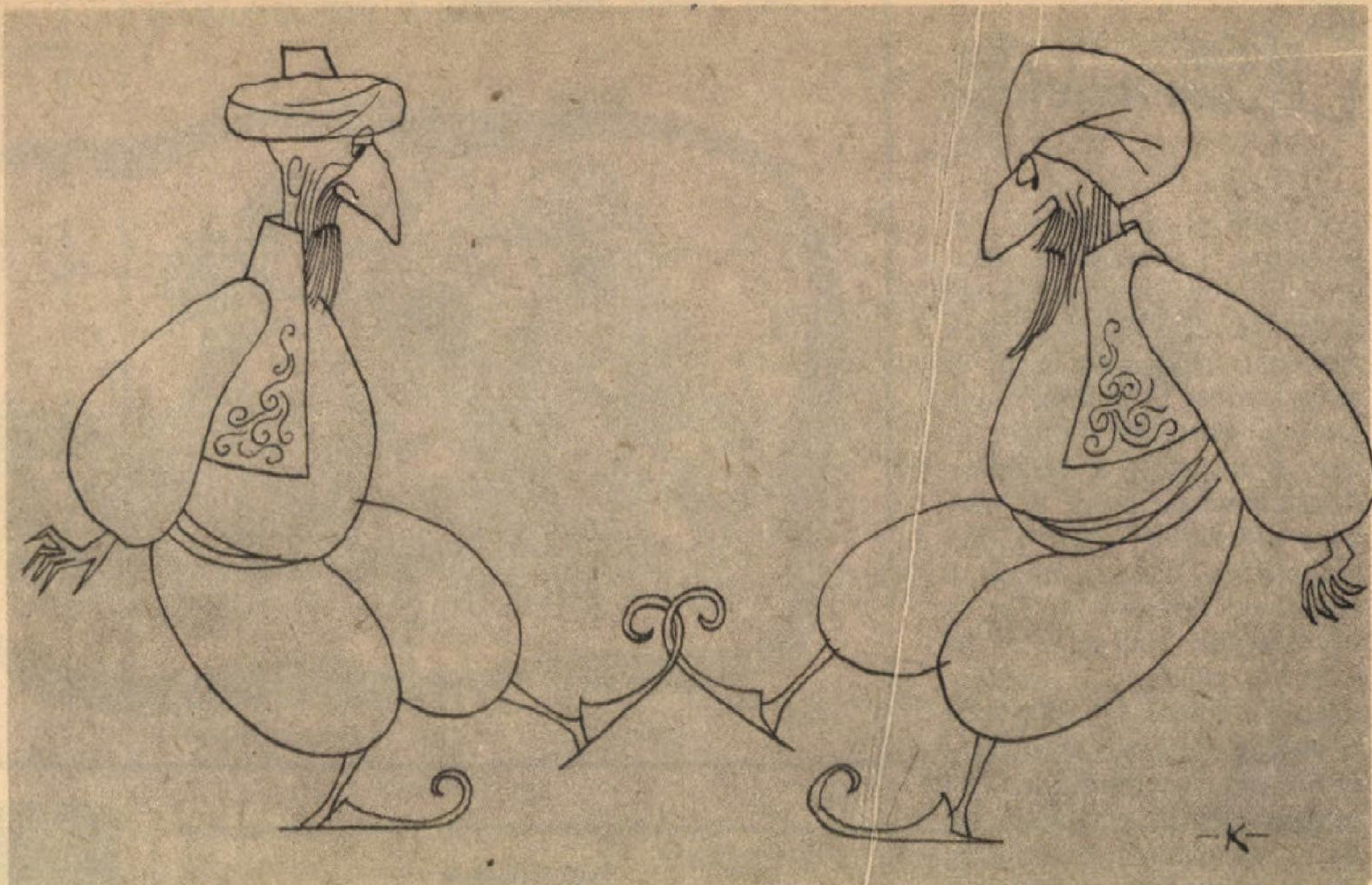
Így gondolják nyilván az illetékesek és van benne valami. Fontos a stílusegység. Öreg filmhez – öreg híradót! Sőt tovább is mehetnének ezen az úton. Utánjátszó mozi büféjében árusítsanak másodhetes perecet és avas csokoládét.

Vagy lehet, hogy ezzel nyitott kapukat döngetek?

Novobáczky Sándor

Arab helyzetkép

Kaján Tibor rajza

A SZERELEM ÉPOSZÁBÓL...

Negyedszázada lesz maholnap: a pesterzsébeti Vasasotthon –, a napjainkban anynyira kedvelt „Csili" – közönsége Ady-estre gyűlt össze. A bevezető előadást Szakasits Árpád tartotta, utána Horváth Ferenc szavalata következett.

A rendőrségi cenzúra hóhérolását ezúttal egyetlenegy Ady-vers kerülte csak el, a „Szerelem Époszából" című, 28 strófás költemény, amelynek szövevényes társadalmi bírálatát nem fedezték fel a cenzori elmék.

– Szokásos hívással hadd hívjam Múzsámat . . –, kezdte szavalatát a vers címének bemondása után Horváth Ferenc, s a parázsló képekkel zsúfolt, lírai prológus előadása forróra szította a közönség hangulatát. A légy zúgását is meg lehetett volna hallani a teremben, s mikor elhangzottak az utolsó sorok: – De nyugodtan halok meg: én csupán nem voltam, – S érdemes harctéren esek el majd holtan –, dübörögve csattant fel a taps.

A művész meghajolt, a függöny mögé lépett, visszatapsolták, előre jött, újra meghajolt, így ment ez hatszor-hétszer. S miután az óváció ekkor sem akart szűnni, a rendezőség néhány tagja nógatni kezdte, hogy adjon valami ráadást. A ráadással nem is lett volna baj, Horváth Ferenc ekkor már sok Ady-vers gyakorlott szavalója volt. Ám a sok Ady-versből ráadásnak sem volt engedélyezve egy sem.

A sürgetők azonban nem tágítottak. – Csak egy verset még! – kérlelte a színészt az egyik rendező. – Egy vers nem a világ!

– Úgysem hagyják addig abba – mutatott a függönyön túlra, a tapsoló közönség felé egy másik. – Egy kis versből nagy baj nem lehet!

Valaki, mi tűrés-tagadás, elég meggondolatlanul, elhirtelenkedve, közbevágott:

– Lesz, ami lesz! Vállalom a felelősséget!

Micsoda felelősséget? A betiltást, az eltiltást, az utólagos hercehurcát – Horváth Ferenc elgondolkozhatott volna mindezen, de hamarjában csak olyasfélét érzett, hogy helyette senki se vállaljon felelősséget. Vállalja ő maga. Őt sem a gólya költötte.

Ekként kellően felborsolva magát, nekiindult, kilépett a közönség elé, kezével csendet intett, és a hirtelen keletkezett némaságban ki akarta mondani a színhely és az alkalom által sugallott Ady-költemény címét: „Álmodik a nyomor". Az utolsó pillanatban azonban az ügyeletes rendőrtiszt arcára esett a tekintete és meggondolta magát.

Az ügyeletes rendőrtiszt ugyanis feszült érdeklődéssel fixírozta a színészt. Ha kettőig tudott számolni – tudta: a második vers és minden más vers, mint ami már elhangzott – tilos. – Tehát itt valami tiltott dolog készül.

Horváth Ferenc gyorsan kapcsolt, és egy felvillanó telitalálattal eloszlatta a verspecér ébredező gyanúját.

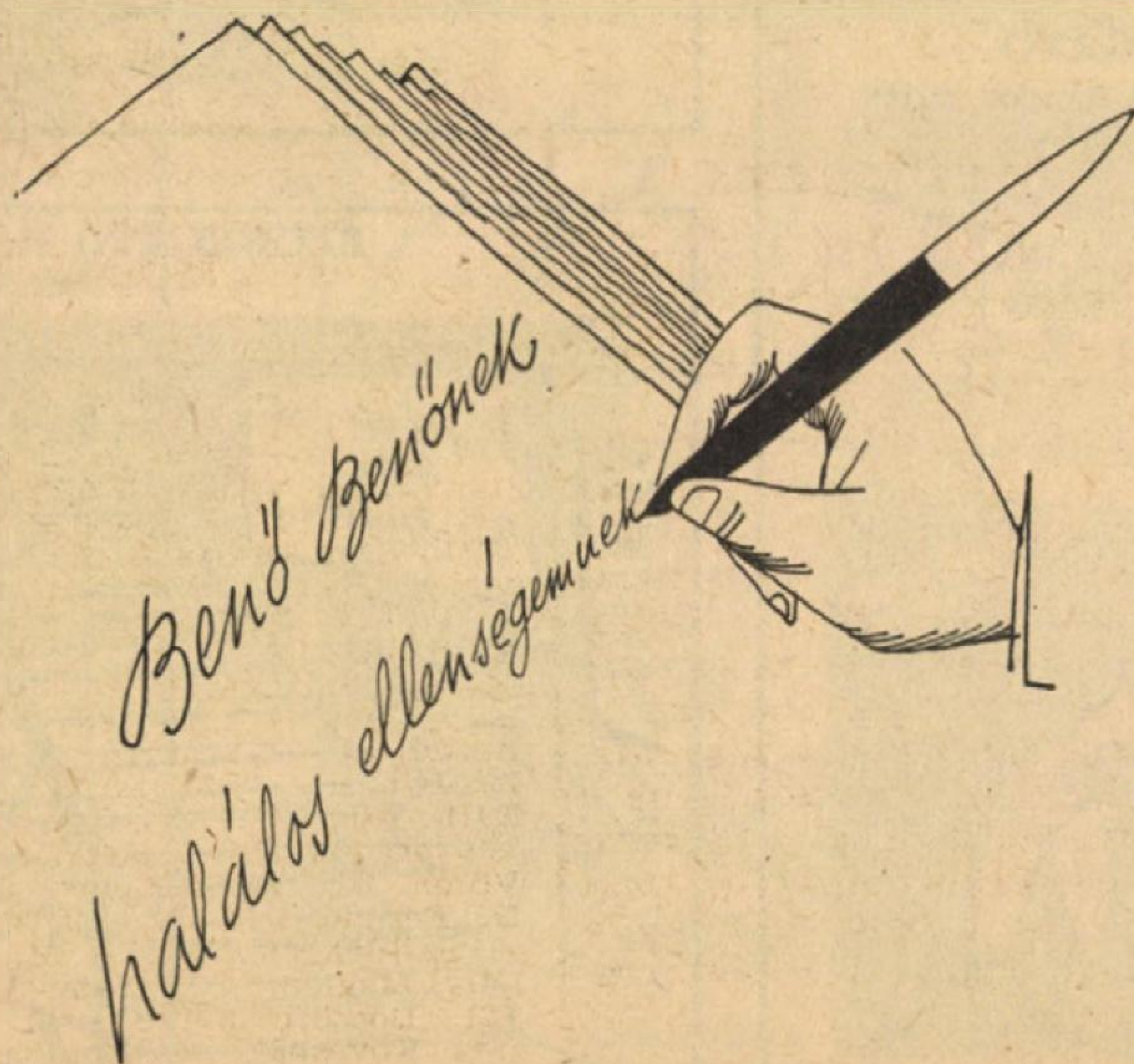
– A Szerelem Époszából, második rész – mondta, és nyomban belevágott:

Duhaj kedvek Eldorádója,
Száz tivornyás hely, ne bomolj,
Csitt, most valahol, talán Újpesten,
Húsz esztendős legénynek vackán
Álmodik a nyomor.

Szerencsére Horthy rendőrtisztjei nem ismerték jól a magyar irodalmat.

Őszinte dedikáció

Szűr-Szabó József rajza

Nyári szünet

Pesti tudósítónktól

Korunk egyik jelentős találmánya, a tranzisztor, nemcsak azt teszi lehetővé, hogy járókelők és villamos-utasok zsebéből időjárásjelentés és magyar nóta hangozzék, hanem a korszerű színjátszásban is szolgálja a fejlődést. Köztudomású, hogy a színházi előadások egyik nélkülözhetetlen lidércnyomása a súgó, aki sokszor az egész nézőtér füle hallatára súgja előre a szöveget, s valahogyan az ember a legszebben elhörgött panaszos szavaktól sem tud megindulni, ha ugyanezeket a szavakat néhány másodperce valaki alattomosan sugdosta a fülét hegyező Tiborc számára.

Most Lengyelországban új tranzisztoros súgó-készüléket szerkesztettek, mely valóságos sztaniszlavszkiji forradalmat indít el a színjátszásban. A miniatűr rádióvevőt a színész füle mögé erősítik, az antenna a parókában helyezhető el. A színész szabadon mozoghat, nincs kötve a súgólyukhoz. Ha előadás közben esetleg elromlik a rádió, meg lehet reklamálni. A következő lépés nyilván az lesz, amikor a színész szájába épített hangszóró a színész helyett elmondja a szöveget, kiváló színészek előadásában. Nem egy olyan színészünk van, akit hasznos lenne mielőbb szinkronizálni.

*

Beszélgetés-foszlány a villamoson:

– Tudod, Patlakit vagy utálja, vagy elviseli az ember, csak közömbös nem lehet iránta senki sem.

Így születnek a nagy egyéniségek.

*

Gyalogjárók Szövetsége alakult Olaszországban, azzal a céllal, hogy megvédje a gyalogjárókat a különféle gépjárművek önkényeskedésétől. Azt hiszem, rövidesen kibontom a hazai gyalogjárók zászlaját is, s megbecsülést követelek azok számára, akik a lábukkal a földre és nem a gázpedálra lépnek.

f. l.

ÜDÜLNEK A DIPLOMATÁK

Toncz Tibor rajza

SZEGÉNY PEDAGÓGUS

Erdei Sándor rajza

– Tessék! Az osztályomtól búcsút vettem, de a gyerekeim hazajöttek...

DÉL-AMERIKAI ESET

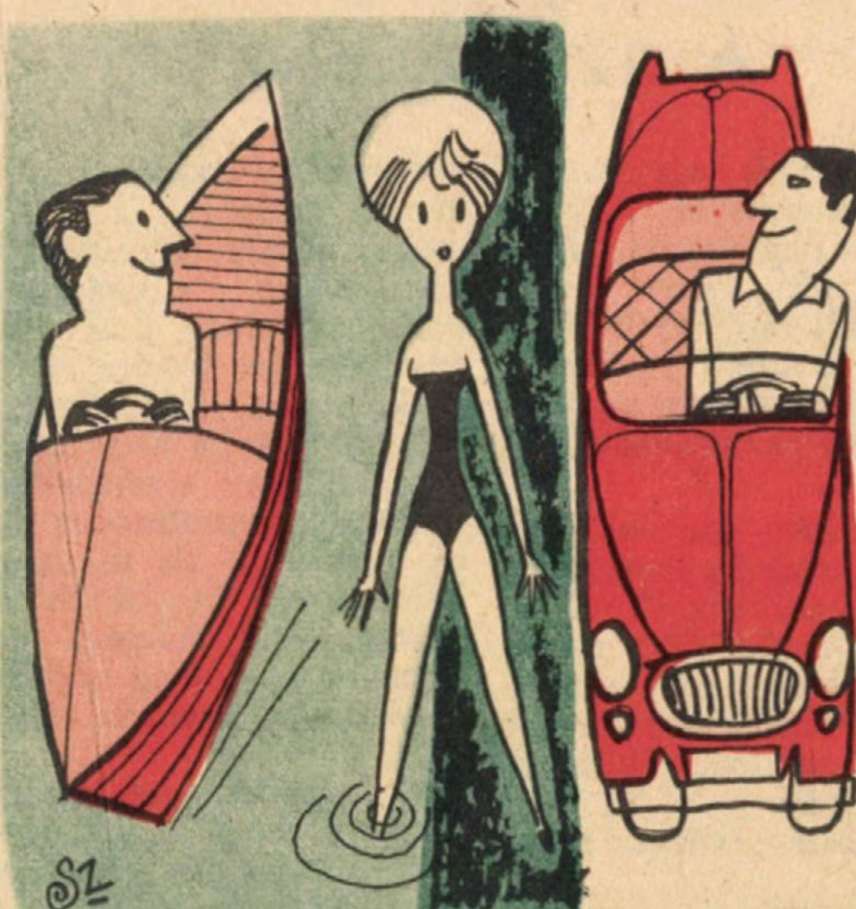
Pusztai Pál rajza

– Generál Lopez! Sajnos, el kell halasztani a puccsot, mert valamennyi összeesküvő egyszerre vette ki a szabadságát...

DILEMMA

Szűr-Szabó József rajza

– Melyiket szeressem?!

MEGRÖGZÖTT ANZIX-ÍRÓ

Balázs-Piri Balázs rajza

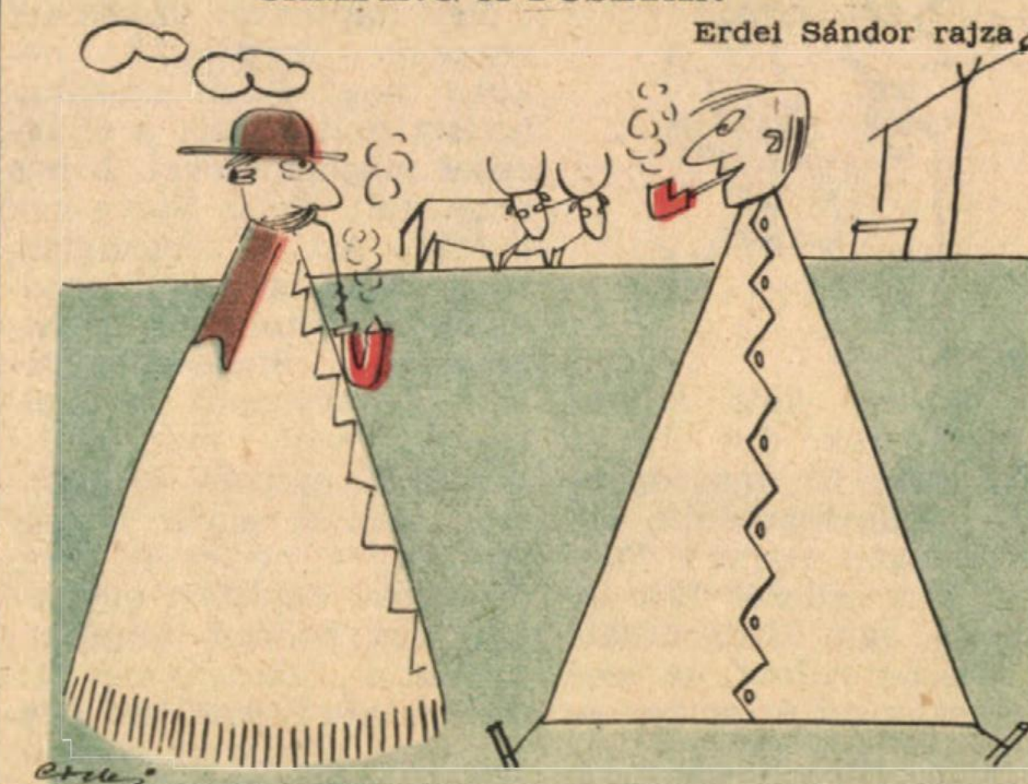
SZEGÉNY SZERZŐ

Várnai György rajza

CAMPING A PUSZTÁN

Erdei Sándor rajza

– A maga felesége sem engedi meg, hogy bent pipázzék?

VÁRATLAN LÁTOGATÓ

Erdei Sándor rajza

– Maradjon veszteg, Béla! A parton áll a férjem...

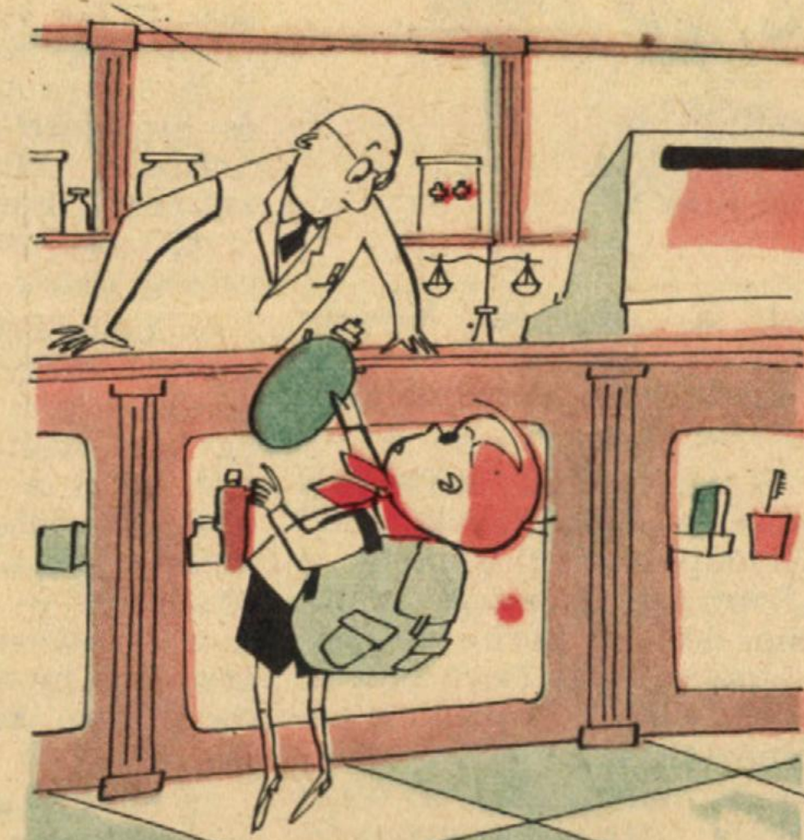
ELŐRELÁTÓ HÁZFELÜGYELŐ

Gerő Sándor rajza

PATIKÁBAN

Erdei Sándor rajza

– Háromnapos kirándulásra megyünk, tessék a kulacsomat megtölteni jóddal!

EBADTA SZÜLETÉSNAPJÁN

Toncz Tibor rajza

– Parancsolj rágyújtani, kérlek alássan!...

ART BUCHWALD:

AMERIKAI TURISTA-VILÁGCSÚCS A LOUVREBAN

Akármelyik igaz sportembertől megtudhatják: mindössze három látnivaló van a Louvre-ban: a Szamotrákei Győzelem Szárnyas Szobra, a Milói Vénusz és a Mona Lisa. Minden egyéb csak a Három Nagy kerete — s őrület másra is időt pocsékolni a Louvre-ban —, amikor anynyi érdekességgel vár Párizs...

Amióta a Louvre megszerezte ezeket a műremekeket, a világ minden tájáról Párizsba érkezett amatőr turistasportolók megpróbálták csökkenteni a képek megtekintésére fordított időt.

A háború előtt három skandináv rekordot állított fel: 7 perc 33 másodperc alatt végigszáguldotta a Louvre összes termeit. Tartották is a csúcsot 1935-ig, amikoris egy Mergenthaler Waisleywillow nevezetű lelkes angol úriember — nyomában nem kevésbé lelkes nejével, 7 perc 0 másodpercre szorította le a rekordot. Waisleywillow első nekirugaszkodása 6 perc 49 másodpercre sikerült, de sajnos, diszkvalifikálták, mert elfelejtette körberobogni a Milói Vénuszt.

Ezt a rekordot 1938-ban egy „Svéd Ágyúgolyó"-nak becézett férfiú döntötte meg, aki gumitalpú tornacipőt öltve 6 perc 25 másodperc alatt „bonyolította le" a Louvre műremekeit.

*

A 6 perc 25 másodperc megingathatatlannak bizonyult a háború éveiben, — 1947-ig senki sem merészelte kihívni a „Svéd Ágyúgolyó"-t. Ezidőtájt viszont az európai korlátozások szabaddá tették a pályát az amerikaiak előtt, — akik ekkoriban csak egymás között versenyezgettek.

Elsőnek az oklahomai Tex Houston vitte Amerikába a dicső Kék Szalagot, — miután két másodpercet lefaragott a csúcsból. 1949-ben a Miami Egyetem (Ohio) futó-sztárja remek 6 perc 14 másodperces eredményt ért el. 1951-ben azonban egy ausztráliai 6 perc 12 másodpercre végzett, és ezzel elragadta az amerikaiaktól a Louvre-világrekordot.

Ekkor már az egész világközvélemény izgatottan tárgyalta a 6 perc 0 másodperces világcsúcs lehetőségét. Tudósok a kérdés elmélyült tanulmányozása után kifejtették, hogy kellő előfeltételek, vagyis ragyogóra vikszelt parkett, jó világítás, tökéletes szélcsend esetén megvalósítható a szenzációs rekord. Négy évig mégsem tudta senki legyőzni az ausztráliait.

Egy napfényes vasárnapi reggelen megsúgták nekünk, hogy újabb amerikai turista próbálkozik a világcsúcs megdöntésével. A hős amerikait Peter Stone-nak hívták. Azt is megsúgták, hogy sajnos már több eredménytelen kísérlet volt mögötte. Mr. Stone-t egyébként a folyóiratok és napilapok kiváló műértőként tartották nyilván és többször idézték egyik immár szállóigévé nemesült megjegyzését. Egyízben ugyanis egy óra hosszat tanulmányozta a „Szárnyas Győzelmet", majd fitymálóan megjegyezte: „Ez aztán soha az életben nem fog repülni!"

Azt is feljegyezték róla, hogy egy másik alkalommal udvariasan felkérték, hagyja el a Louvre-t, mert

a Mona Lisa előtt nézelődő egyik turistacsoportnak hangosan odavetette:

— Ismerem a pasast, akinél az eredeti van!

Stone edzőjét is magával hozta. Nagy kísérletéhez szeges futócipőt húzott, zsebeiből gondosan eltávolított minden felesleges terhet. Komoly könnyítést jelentett, hogy a vasárnapot választotta. Vasárnap nem kell belépődíjat fizetni, drága másodperceket vesztegetni a pénztárnál.

*

Az sem megvetendő szempont, hogy vasárnap kevesen járnak a Louvre termeiben, és meglehetősen szabad a pálya. A versenyszabályok értelmében Stone-nak taxival kell érkeznie, a kísérlet alatt a taxi várakozik, majd utána a versenyző visszatér a kocsihoz. A kísérlet hivatalosan akkor ér véget, amikor a taxi két méterre a Louvre-tól az első kanyart veszi. Az időmérők az American Express, a Thomas Cook and Son, valamint a francia Bureau de Tourisme hivatott szakértői.

Stone-t edzője a rajt előtti lázas percekben még fontos tanácsokkal látta el.

— Akárhogyis, de óvakodjék a „Szabin nők elrablásá"-tól. Elveszett ember, ha csak egy pillantást is vet a képre!

S eljött a nagy perc. Stone taxiba vágta magát, majd eldördült a rajt-pisztoly, kiugrott az autóból és berontott a múzeumba. Szabály, hogy nem szabad szaladni, „gyalogolni" kell. Stone merőn előreszegzett szemmel, mintha nyílból lőtték volna ki, száguldva „elgyalogolt" a Salle Denon mellett. A Daru lépcső aljáról röpke pillantást vetett a „Szárnyas Győzelem"-re, majd balra fordult, s egyenesen a „Milói Vénuszhoz" sietett. Lelkiismeretesen körülgyalogolta a szobrot, majd a római és görög emlékeket őrző termeken át ismét irányt vett a „Szárnyas Győzelem"-re. Elsöprő 1 perc 58 másodperces rekordidő alatt intézte el a „Vénusz"-t.

Stone ezután kettesével vette a lépcsőfokokat, két másodpercre megpihent a „Szárnyas Győzelem" előtt, ahol két út közül választhatott: a Salle Daru volt az egyik, ahol I. Napóleont koronázták, a Salle Sept Mètres a másik, ahol az olasz iskola képeiben gyönyörködhetett. A Salle Daru-t választotta, egy másodpercet szentelt a Napóleon-képnek, majd továbbrobogott a Grande Galeriebe, ahol már várta a „Mona Lisa". 36 másodperc alatt odaért. A versenyszabályok kimondják, hogy a versenyzőnek okvetlenül kell valamilyen ártalmatlanul együgyű turista-megjegyzést tennie a képre.

*

Stone mondása: „Istenemre, nem értem, mi ebben a nagyszerű!"

E felejthetetlen kijelentés után sarkonfordult, de a visszatéréshez a Salle Sept Mètres-t választotta. Lesietett a lépcsőn, de ez-

úttal pillantásra sem méltatta a „Szárnyas Győzelmet". Szedte a lábát, hogy mihamarabb átjusson a Salle Denon-on, lóhalálában az utcán termett, s mielőtt bárki kimondhatta volna, hogy: Leonardo da Vinci, már benn ült a kocsiban. Az autó elindult és mire a kanyarba ért, pisztoly dördült: s megszületett az amerikai Stone 5 perc 56 másodperces új turista világcsúcsa a Louvre-ban. A Kék Szalag ezekben a drámai percekben került vissza Amerikába.

Stone férfiasan elutasította a képeslapok és utazási irodák kecsegtető ajánlatait, hogy nagyszerű eredményeit propagandájukban és hirdetéseikben gyümölcsözően felhasználják. A szerény Stone edzőjének igyekezett átengedni a dicsőség babérait.

— Legközelebb új világcsúcsot próbálok felállítani a római Szt. Péter székesegyház megtekintésénél — árulta el a nekünk adott exkluzív interjúban. — S aztán... ki tudja... — ábrándozott — talán a londoni Towerrel próbálkozom. Azt mondják, legalább négy perc kell hozzá. No, de majd én megmutatom!

A bajnok gyengéden magához ölelte édesanyját s a fotoriporterek hada munkához látott...

Fordította: Margittai Alice

A humor Könyvéből

ANDRÉ MAUROIS-t 1939-ben választotta be tagjai sorába az Academie Francaise. Az Akadémia évenként csak két nyilvános ülést tart s ezek iránt oly élénk az érdeklődés, a közönség minden összeköttetését felhasználja, hogy belépőjegyhez jusson. Ilyenkor a titkárság kétszer annyi jegyet is kénytelen kiadni, mint amennyi hely van a karzatokon.

Még a szokásos tolongást is felülmúlta az az érdeklődés, amely Maurois taggá avatását fogadta. A nyomakodás, szorongás és a hőség szinte már elviselhetetlenné vált. Még azokat a helyeket is elfoglalták, ahonnan sem látni, sem hallani nem lehetett.

Amikor a „halhatatlanok" közé Maurois is bevonult, megsajnálva a tolongókat, felsóhajtott:

– Mon Dieu, milyen nehezen jutunk mi be az Akadémiába, ezek meg, képzelem, alig várják már szegények, hogy kijussanak belőle.

NAGY LAJOS a déli lapot forgatta a Japán törzsasztalánál. Az egyik hírre keserűen fölnevetett.

– A kormány szabályozza a részletüzleteket. Micsoda marhaság!

– Miért marhaság? – kérdezte valaki.

Az író csak legyintett:

– Mit kell a részletüzleten szabályozni? A kereskedő dupla áron ad el hat havi részletre. A vevő pedig a felét fizeti meg tizenkét hónap alatt. Kell ennél normálisabb kereskedelem?

DOLLINGER GYULA, a ferencjózsefi kor hírneves sebészprofesszora, műtéteinek biztonságáról volt ismert. A századelő egyik legünnepeltebb primadonnája vakbélpanaszokkal kereste föl őt, és roppant aggódott a várható következmények miatt.

– Csak nem fél egy ilyen egyszerű műtéttől, drága művésznő? – bátorította a professzor.

– Nem az operációtól félek én, tanár úr, hanem attól, hogy milyen csúnya lesz majd a nyoma. Nem lehetne úgy összevarrni, hogy a forradás láthatatlan legyen?

Dollinger finoman elmosolyodott:

– Már hogyne lehetne! De ne felejtse el, kedvesem, hogy ez nem tőlem, hanem tisztán magától függ.

GUSTAVE FLAUBERT, a romantikus realizmus első mestere, Madame Bovary című regényével lett egy csapásra világhíresség. Akkoriban sok találgatásra adott okot: kiről mintázta hősnőjét az író. Erre nézve Flaubert így nyilatkozott egy újságírónak:

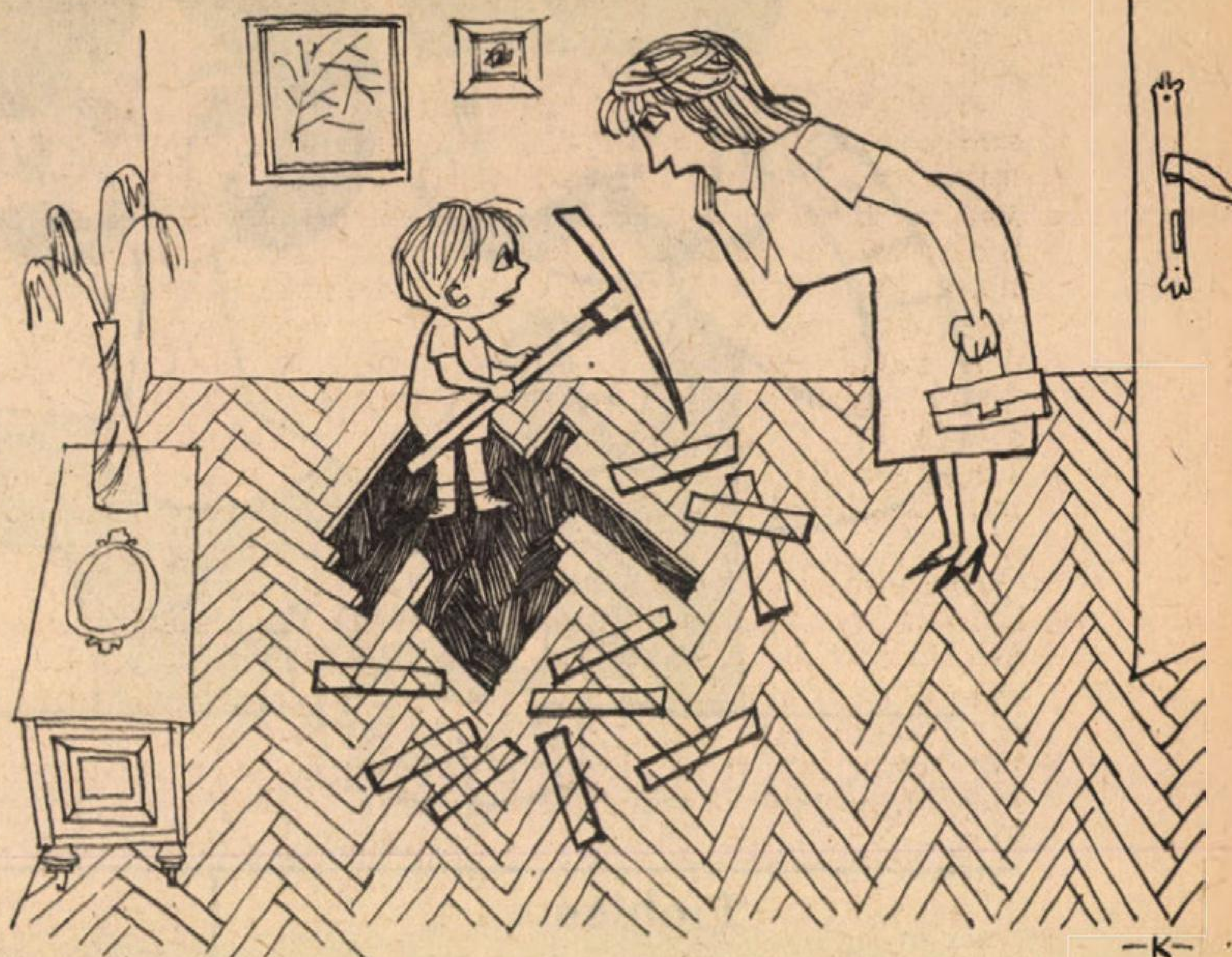
– A rejtély sokkal egyszerűbb, semmint némelyek gondolnák. Bovaryné ugyanis egyszerűen – én vagyok.

A TUDÁS HATALOM

A müncheni Alois Bauer foglalkozás nélküli egyént betörés miatt börtönbe zárták. Hogy helyet biztosítsanak számára a társadalomban, lehetővé tették, hogy mesterséget tanuljon. Mint képzett hegesztő került ki a börtönből, s miután vadonatúj szakképzettségével már tíz páncélszekrényt nyitott ki, újra börtönbe került. Még nem döntöttek, hogy ezúttal mire tanítják meg.

Tanulékony a gyerek

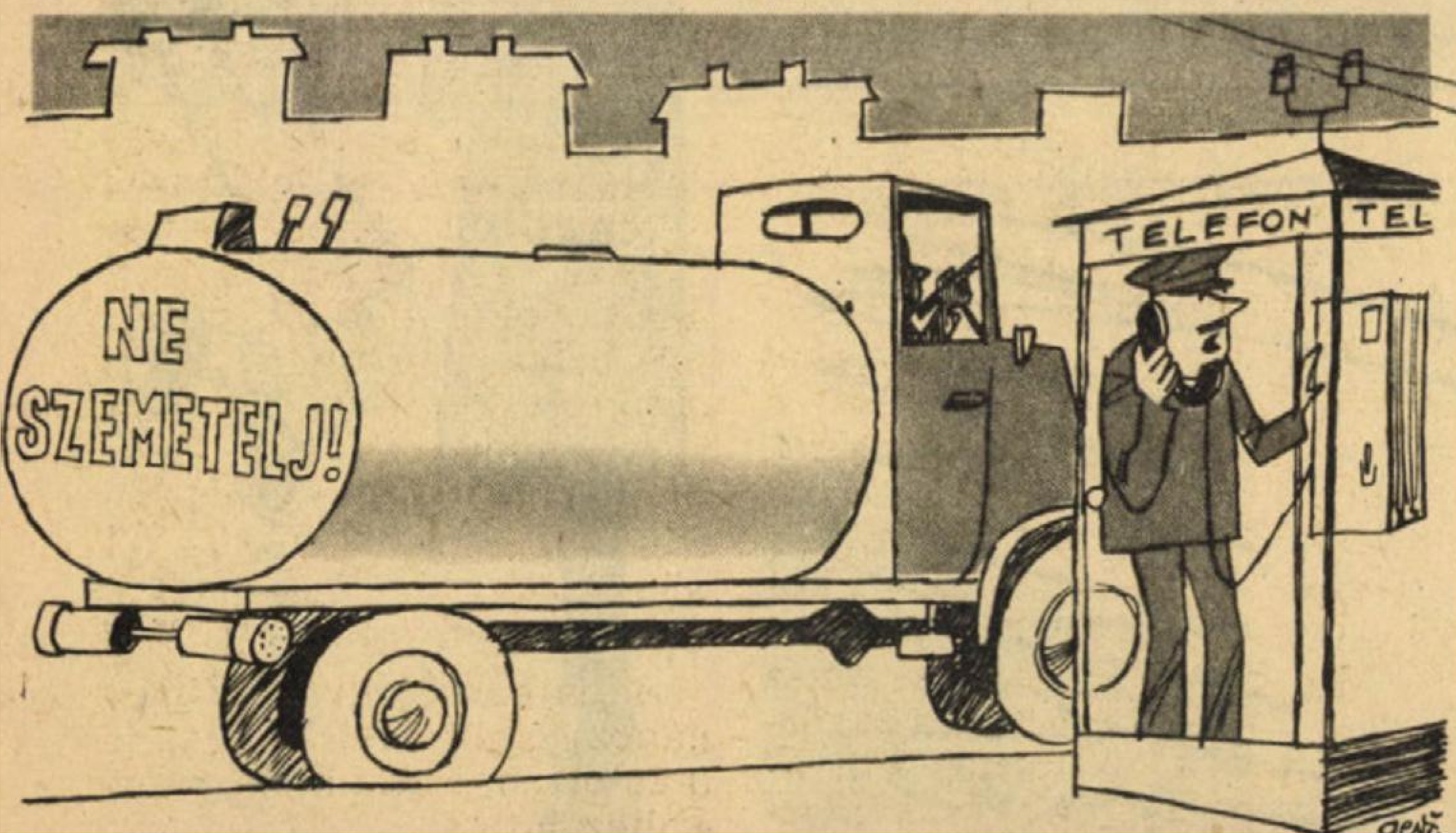
Kaján Tibor rajza

– Aluljárót akarok építeni!

Tervteljesítés

Gerő Sándor rajza

– Halló, Meteorológiai Intézet? Mikorra várható eső? Fél ötre? Jó, akkor negyed ötkor elkezdünk locsolni! ...

Irka-firka

Minap kifogyván az apróból, a legközelebbi cukrászdában ötven filléres fagylalt ürügyén felváltottam egy tízest.

Félóra múlva az autóbuszon, amikor gyanútlanul átnyújtom a vonaljegy előre elkészített ellenértékét, az ülőkalauz harsányan figyelmeztet:

— Hazánkban 1946. év augusztus elseje óta forint a törvényes fizetési eszköz. Ön viszont egypengőst adott!

Mint a tetten ért kiskaliberű szélhámosok, zavartan hebegek valamit. Szeretnék elsüllyedni, persze nem sikerül. Az utasok szánakozva és megvetéssel végigmérnek.

Még szerencse, hogy futni hagytak ...

*

A Balzac utca 33. számú ház bejáratán jókora tábla közli az érdekeltekkel:

„2 házzal odébb van a XIII. Anyakönyvi kerület. Balzac u. 37."

Tapasztalatból tudom, hogy az ifjú szerelmesek mennyire türelmetlenek, ha a boldogságukról van szó, de azon az ötven méteren már igazán nem múlhat ...

*

Ásítozva nézem a tévében az ökölvívó Európa Bajnokság döntőjének egyik mérkőzését. Két izomkolosszus másfél perce csak ide-oda szökdécsel, de a világ minden kincséért sem ütnék meg egymást.

Istenem, mennyivel izgalmasabb volt a múltkori „Ki miben tudós"-döntő!

*

Hasznos plakátot láttam a villamoson. Azt mondja, hogy:

OLCSÓBB FESTÉKKEL OLCSÓBBAN FESTHET!

Hát ez bizony magamtól talán sohasem jutott volna az eszembe. Én ugyanis idáig szentül meg voltam győződve arról, hogy kizárólag csak drágább festékkel lehet olcsóbban festeni.

No, de mindig tanul valami okosat az emberfia!

Dalmáth Ferenc

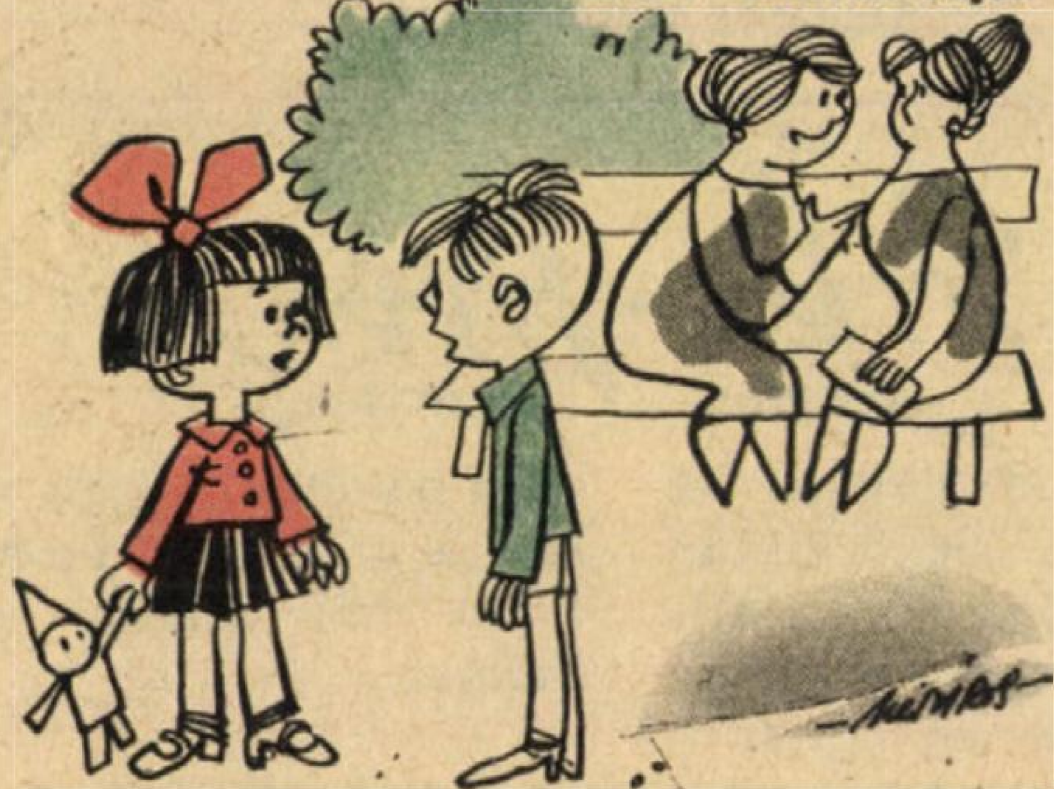
Változik a divat

Pusztai Pál rajza

Probléma

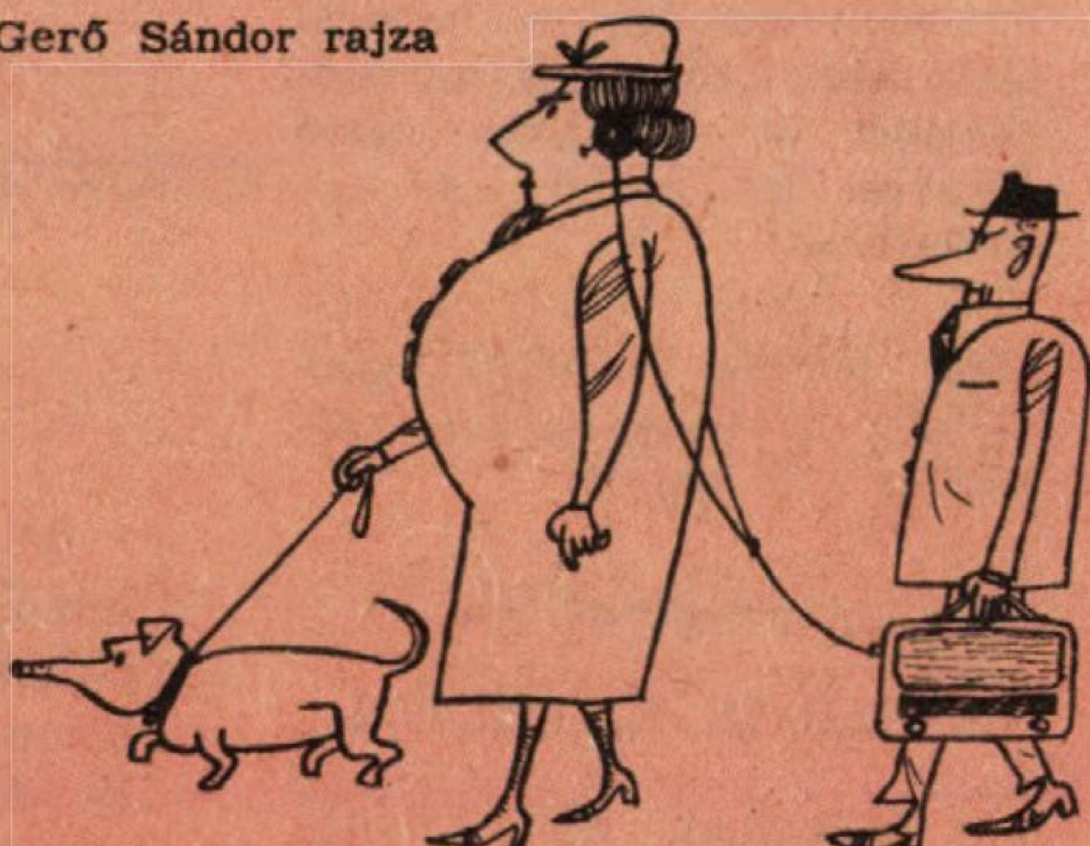
Mészáros András rajza

– Mondd, én vagyok a másik nem, vagy te?

Csendrendelet

Gerő Sándor rajza

Művészi feladat

Várnai György rajza

Varázsvessző

Kaján Tibor rajza

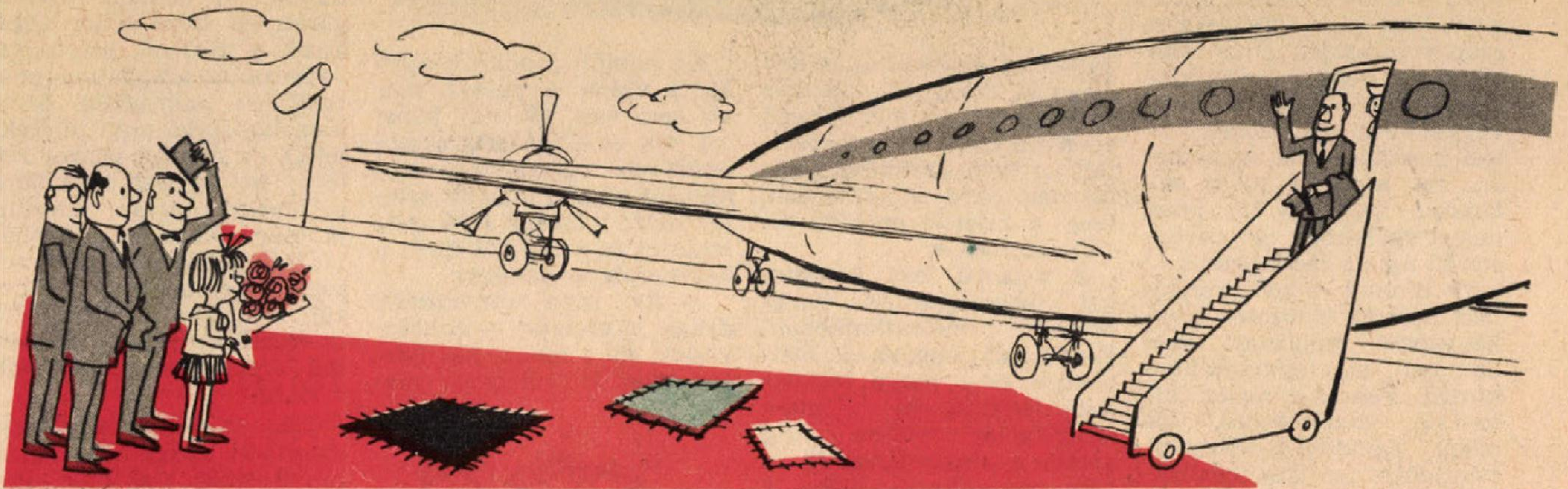
– Itt kell valahol klórmentes víznek lennie!

Korszerű Pegazus

Várnai György rajza

Vasvári Anna rajza

Kártyajátéknál a rossz lapjárással küszködő játékosnak joga van helycserét kérni. Ennyit elöljáróban, mielőtt bemutatom Lulókát (így becézik, nem tehetek róla), akivel összeszaladtam az utcán. Meghívtam egy feketére.

A zenés kávéházban kevesen üldögéltek. Megálltunk az ajtónál, és Lulóka körülnézett.

– Hová üljünk? – kérdezte fontoskodva.

Költői kérdés volt. Nem tőlem kérdezte, saját magától. Válaszolt is rá:

– Üljünk a sarokba.

Leültünk. De rögtön fel is állt.

– Messze van a kávéfőzőgéptől. Mire idehozzák, kihűl a fekete.

Helyet foglaltunk a népi zenekar torkában.

– Ha az ember zenedíjat fizet, legalább élvezze a muzsikát – mondotta Lulóka.

Csakhamar tovább vándoroltunk.

– Rémes ez a lárma – jelentette ki őnagysága. – Az ember nem hallja a saját szavát.

Lulóka szereti a saját szavát hallani, ezért ismét felcihelődtünk. Megjártunk egy csomó asztalt. Az ablak mellett huzat volt, a konyha közelében ételszag, a lámpa alatt bogarak, a lámpa mögött félhomály. Végre találtunk megfelelő asztalt. De alig hörpintettük ki italunkat, a szomszédban fizetett két fiatalember, és Lulóka hódító csatakiáltással bekerítette és elfoglalta az asztalt.

– Jó ez? – kérdeztem szelíd gúnnyal. – Hiszen maga menetirányban szeret ülni!

Elhelyezkedtünk. Régen láttam Lulókát, és így udvariasan érdeklődtem:

– Hogy van a kedves férje?

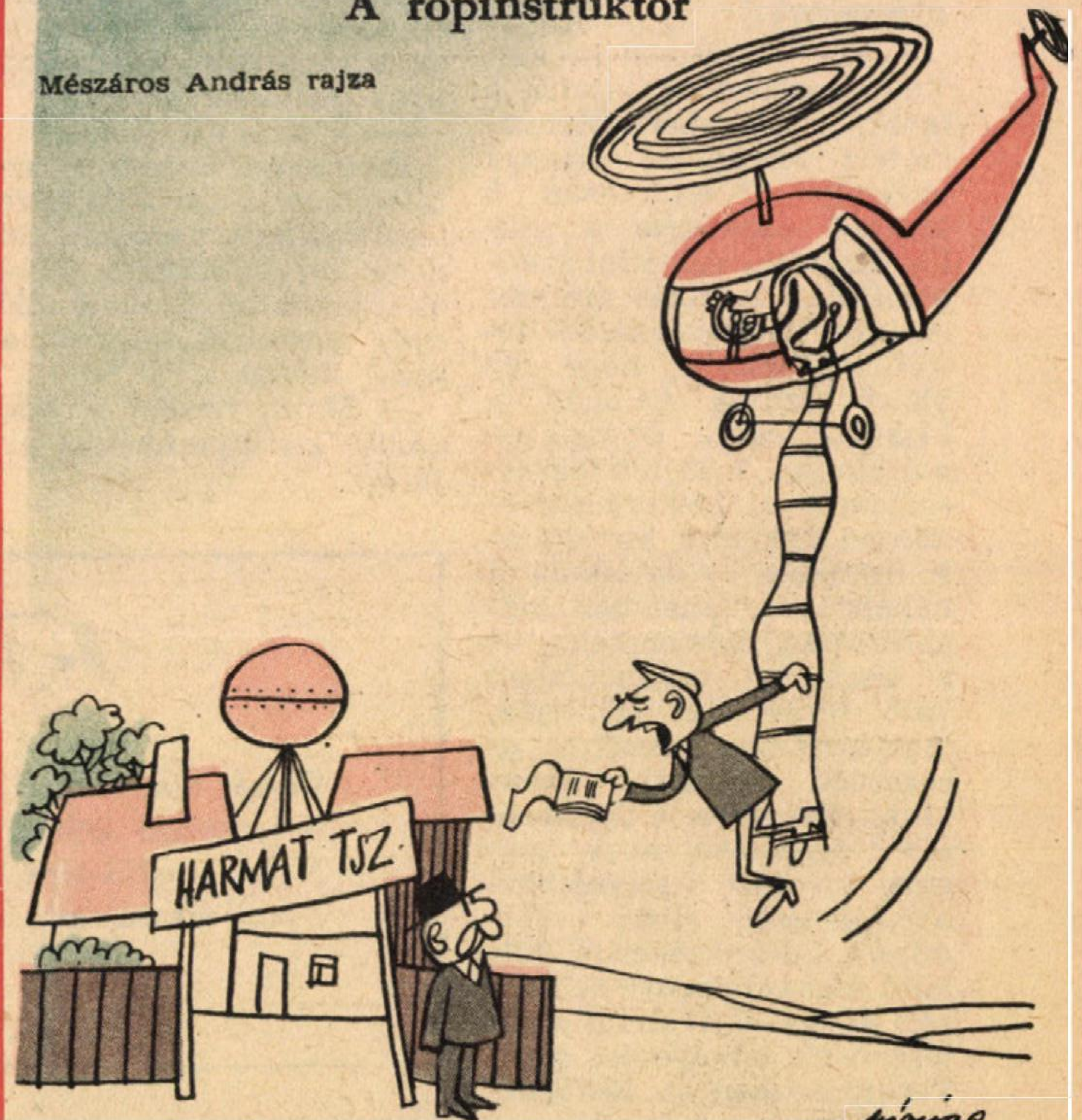
Legyintett.

– Válunk és én újra férjhez megyek.

(stella)

A röpinstruktor

Mészáros András rajza

Foglalt

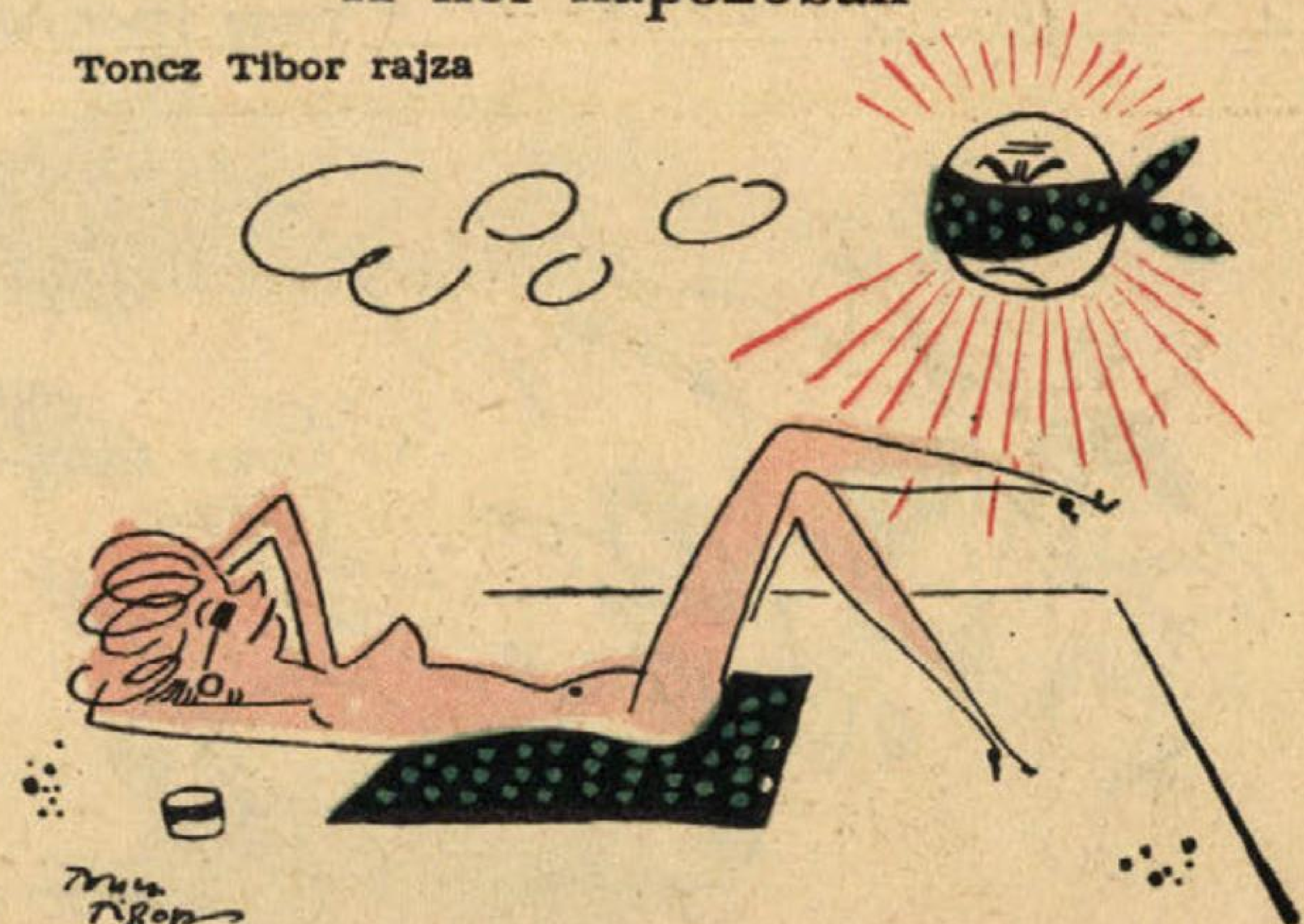
Mészáros András rajza

– Mindjárt jönnek a többiek!

A női napozóban

Tonez Tibor rajza

Ferdinánd

Engedjék meg, kedves olvasóim, hogy bemutassam Ferdinándot, a Városi Kertgazdálkodási Felügyelet csoportvezetőjét. Ő a felelős azért, hogy a városi kiskertek kielégítsék az arra vágyakozók ősi szöszmötölési passzióját, de ugyanakkor ne nőjenek túl a palánkon, vagyis a tíz, húsz négyszögölekből ne csírázzon ki újra a feudalizmus.

Ferdinánd ennek érdekében fejti ki áldozatos tevékenységét, miközben sem önmagát, sem ügyfeleit nem kíméli. Persze a nehéz felfogású, szűklátókörű, sőt öncélú ügyfelek rendszerint értetlenül handabandáznak, s elvárnák, hogy ő csak úgy „bemondásra" kiállítsa az engedélyező okiratát, például egy selyemhernyó tenyészetnek.

Ferdinánd ebben az említett esetben is kitette a lelkét a selyemhernyótenyészetért folyamodó kiskorú egyénnek, hogy lévén ő kiskorú, szükséges a szülők aláírása, valamint lakóbizottsági igazolás (természetesen tömbmegbízotti felülbélyegzéssel), hogy az aláíró szülők valóban a kiskorú szülei. Úgyszintén csatolandó a szülők házasságlevele, a kiskorú anyakönyvi kivonata, himlőoltási igazolása és az iskolától néhány sor, amelyben magatartását, előmenetelét és a tisztasági mozgalomban való részvételét igazolják, természetesen pecséttel és cégszerű aláírással. Ezenkívül szükséges a házkezelőség igazolása, hogy nem emel kifogást a selyemhernyótenyészet ellen, valamint a Bútorértékesítő Vállalat szakvéleménye az ágyról, amely alatt majd a létesítmény elhelyezést nyer. Természetesen az Erdőgazdálkodási Hivataltól is kell igazolás, hogy el tudják-e látni megfelelő mennyiségű eperfalevéllel a tenyészetet, no és a Járványügyitől igazolás arra vonatkozóan, hogy a kijelölt eperfák féregmentesek-e.

A kiskorú, bár felnőtteket megszégyenítő hangnemben méltatlankodott, Ferdinánd megőrizte méltóságát és a maga csendes határozottságával addig küldözgette vissza, meg vissza a kiskorút, amíg az nem szolgáltatta elébe a másfél kiló papirost hetvenkilenc stemplivel.

Történt azonban a közelmúltban, hogy Ferdinándot magához hívatta főnöke és az aznapi sajtó egy példányát dugta az orra elé.

— Olvasta ezt, kolléga?

Ferdinánd átvette a napilapot és a pirossal keretezett cikkre dermedt. Főnöke türelmetlenül dobolt az íróasztalán, ámde ő fölényes mosollyal bújt elő az újság mögül.

— Máris hozom a kifogásolt görénytenyészet aktáját!

És mielőtt főnöke kinyithatta volna a száját, már ott sem volt, sőt már ismét ott volt és kibontotta a szóbanforgó görénytenyészet aktáját rögzítő masnit, szétteregette a másfél kiló mellékletet és sorra rábökött a hetvenkilenc pecsétre.

— Az isten szerelmére, drága jó elvtárs! — fohászkodott föl a főnök, aki köztismerten következetes ma-

terialista volt. — Az újság nem azt kifogásolja, hogy a görénytenyésztő Czipkuti Balázs munkahelyén milyen magatartású, nem is azt, hogy feleségének, született Midinett Margitnak csak hat elemije van, nem is az illetőségével, gyermekeinek himlőoltásával van baj, hanem — hiszen olvasta —, annak ad hangot, hogy a görények bűze ellen tiltakozik a környék lakossága.

Ferdinánd alapjaiban megrendülve rakosgatta össze a szóbanforgó akta mellékleteit és remegő kézzel kötötte az ügyirat zsinórjára a masnit. Aztán elindult tántorgó léptekkel a szobája felé, ahol leroskadt rozoga íróasztalához, elnehezült fejét maga elé hullatta és érezte, nagyon határozottan érezte, hogy összedőlt a világ.

Órák teltek el körülötte csendben. Ügyfelei, akik rányitottak, részvéttel látták állapotát, s kilábujjhegyeztek a szobájából.

Már csaknem vége felé járt a munkaidő, amikor a Városi Kiskertgazdálkodási Felügyelet csoportvezetője az isteni szikrától megbirizgálva fölkurjantott és átrohant főnökéhez.

— Megvan, megvan! — lihegte. — Megalakítjuk a Szagügyi Bizottságot!

És alig telt el két hét, működött a Szagügyi Bizottság. Első kiszállása Hervatag Hedvig hajadon kiskertjét tisztelte meg, ahol a tavasszal ültetett hét rózsatőről alkottak szagügyi határozatot, amelyet jegyzőkönyvbe örökítve pecsétjükkel és aláírásukkal hitelesítették, majd átadták a kérelmezőnek, aki csatoltairataihoz.

Ferdinánd pedig megszámolta a rózsatermelői kérelem pecsétjeit és megelégedetten állapította meg, hogy mind a nyolcvan rendben ott kenődik a papirosok alján, tehát semmi akadálya, hogy az engedélyt kiadja.

Sólyom László

Remény

Versét elolvastam az utolsó szóig,
S bizakodó szívvel nyugovóra tértem,
Mivel rendületlen hiszek abban, hogy már
Nincs messze az a nap, mikor meg is értem . . .

Szilágyi György

A kőkorszakban

Toncz Tibor rajza

– Utána! Ilyet még nem ettünk!

Objektív akadályok . . .

Schwott Lajos rajza

IMPORT HUMOR

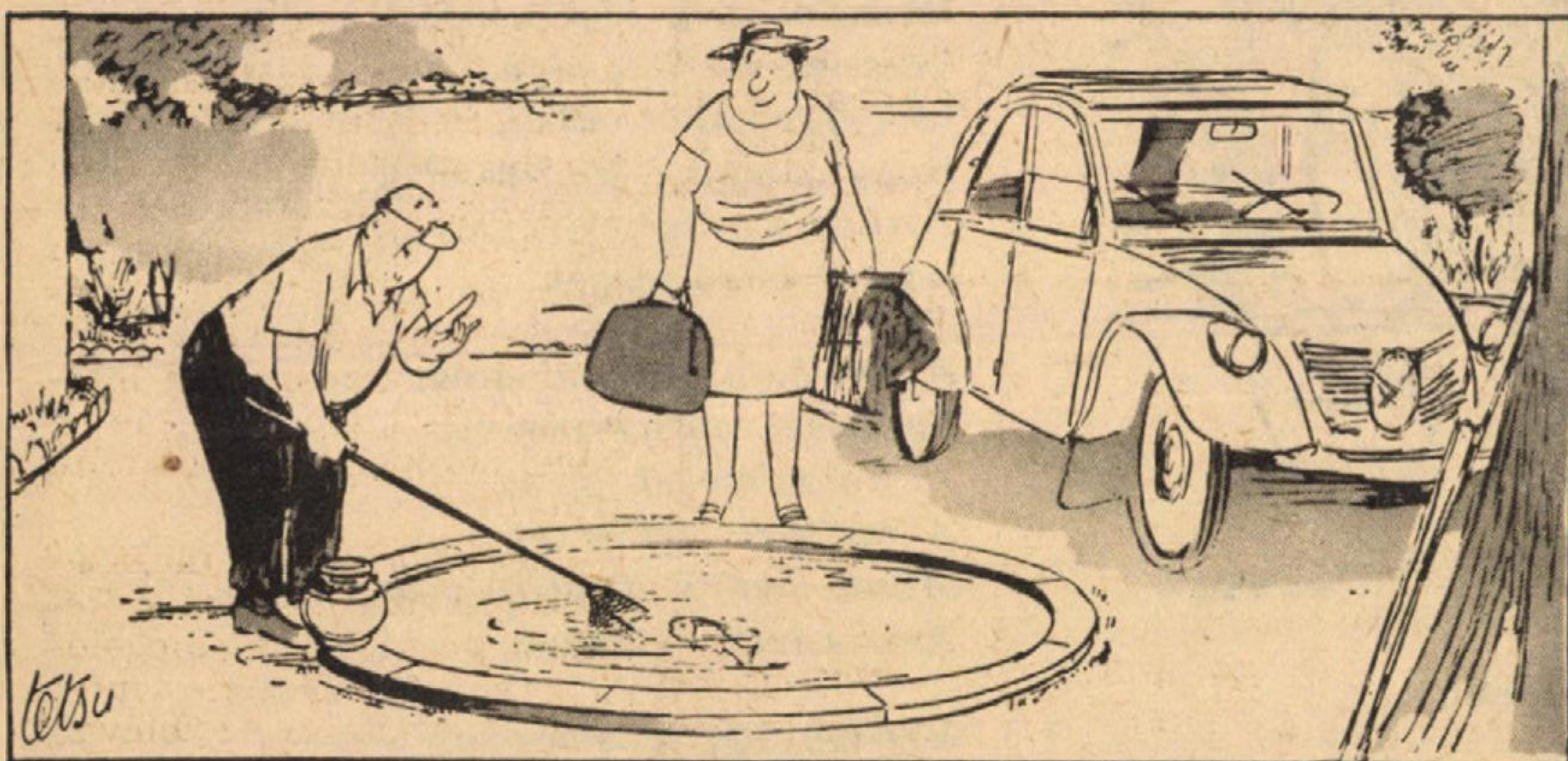
AZ „ICI PARIS"-BÓL

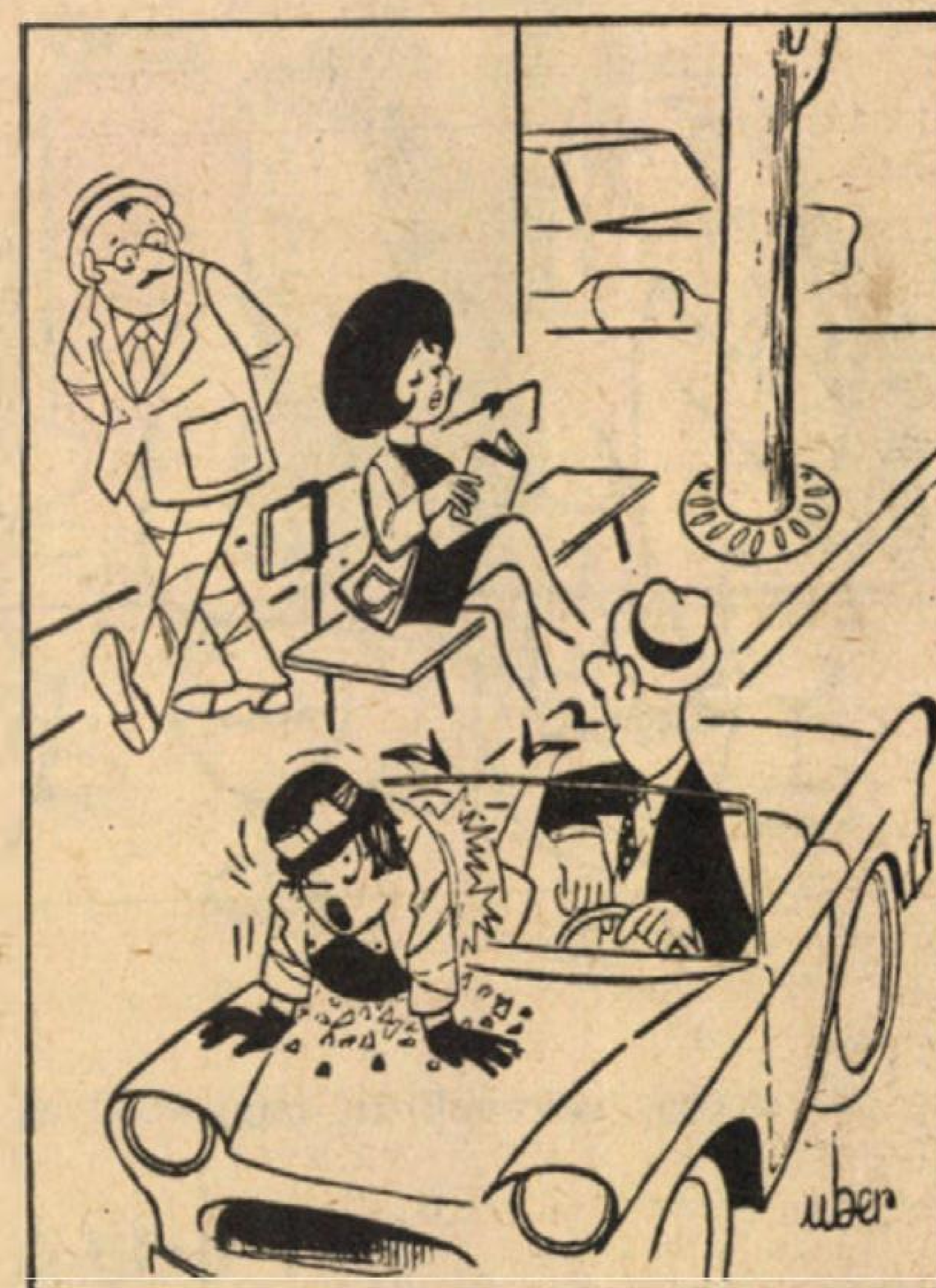
– Mondd, fiacskám, meddig akarsz még dacolni a szüleiddel?!

– Malvin, te is jó helyre kötötted ki a sátrat!

– Gyere, aranyom, vége a víkendnek, megyünk haza Párizsba...

– De Lajos, hogy lehet ilyen durván fékezni!

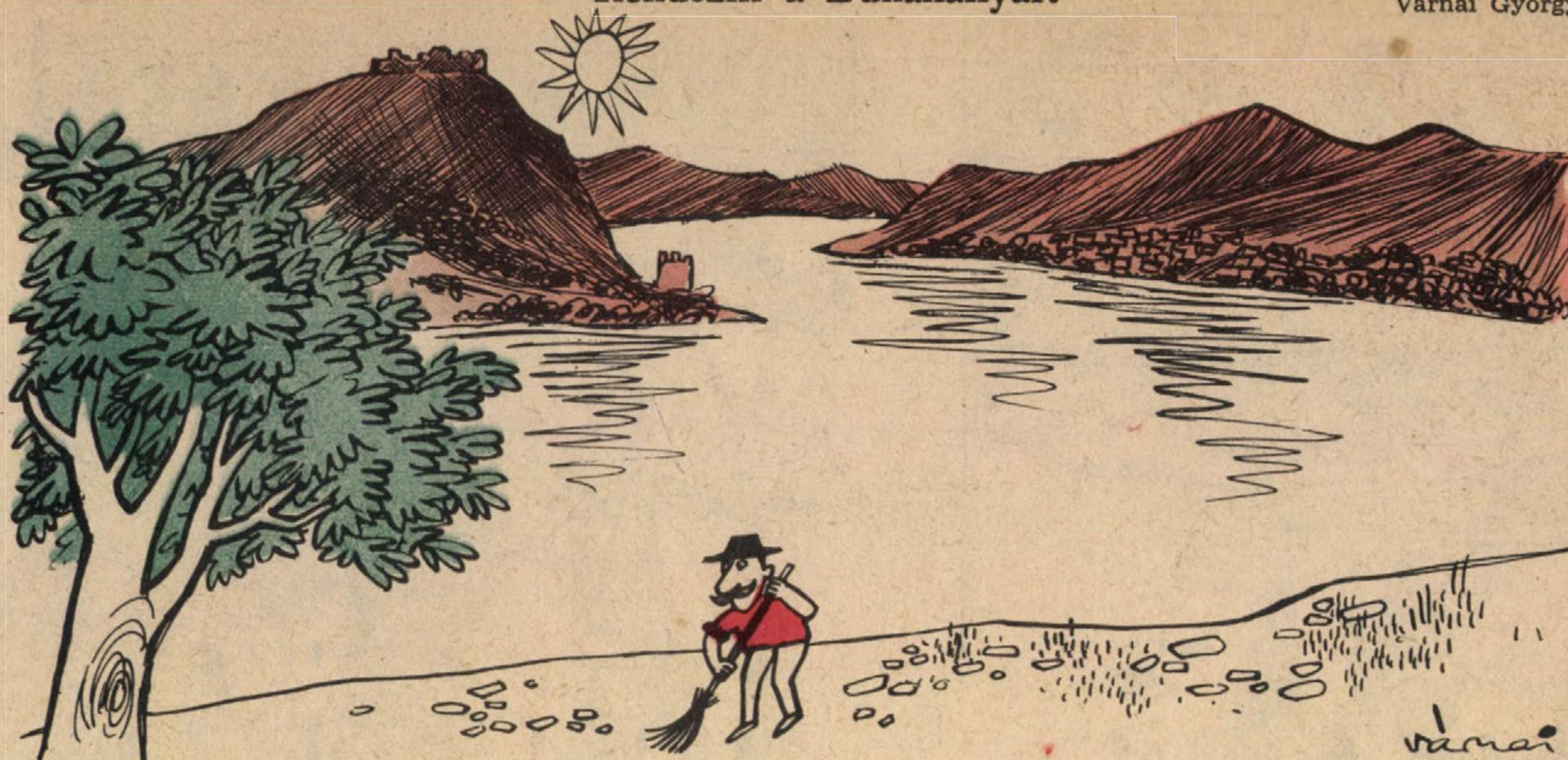
– A lakótelep még nem készült el, de a házmesternőt már bemutathatom...

– Na, úgy látszik, megérkezett a feleségem az új autóval!

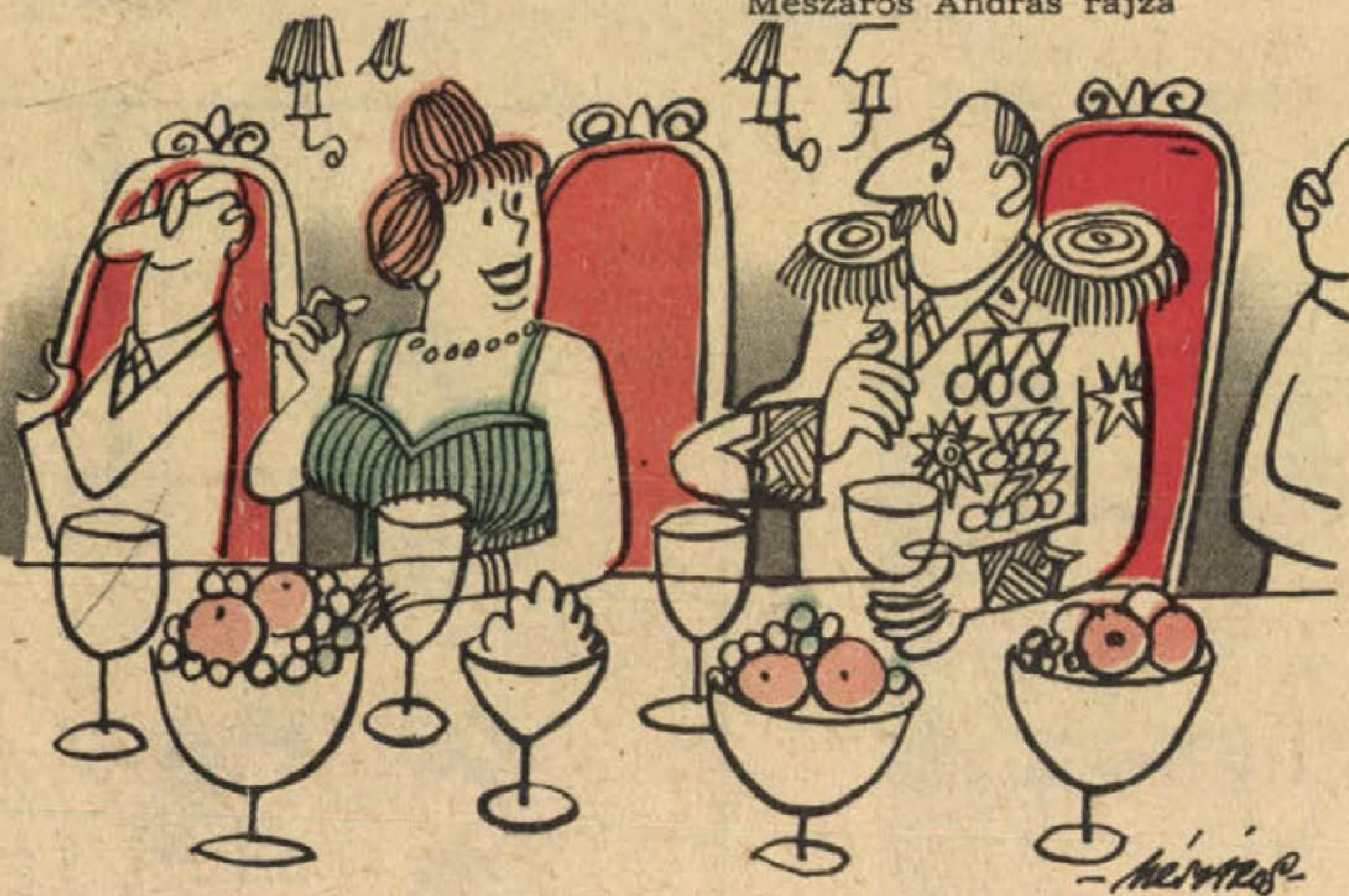
Rendezik a Dunakanyart

Várnai György rajza

Egy banketten

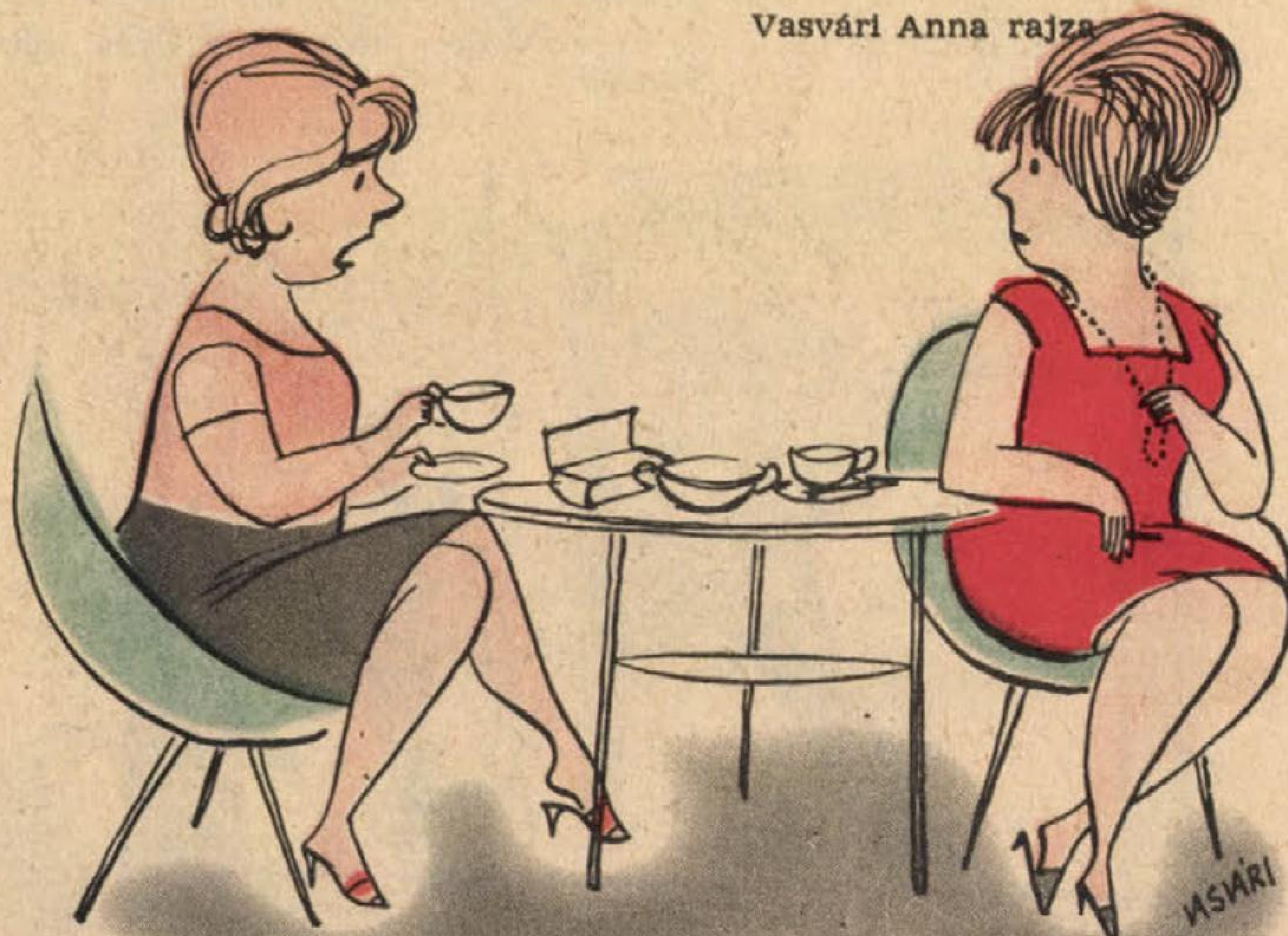
Mészáros András rajza

– Ön, tábornok úr, hagyományos vagy nukleáris?

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

– Hidd el, negyvenen túl már nem ér a bőgés semmit . . .

Szegedi emlék

Harminc öreg régi konflist
Vesznek elő Szegeden,
Idegenforgalmi okból,
Hogy Szegedet konflisokból
Láthassa és ismerje meg
Az ott forgó idegen.

A sok öreg konflist látva,
Egy néni így merengett:
Jó dolog ezeket nézni,
A múltakat felidézni,
Mikor konflis döcögött még,
Ami szívet melenget.

Mindegyiket felismerem,
Igen, igen, ezek ők,
De amikor hajdanában
Konflisokon kocsikáztam,
Udvarlók kísértek engem,
Nem idegenvezetők.

Régi kísérőim közül
Egyik, mikor megcsókolt,
Megsúgta, hogy Szeged fénye
Az ő bélyeggyűjteménye,
Azt nézzem meg . . . Nemsokára
Meg is néztem . . . De szép volt!

Hidvéghy Ferenc

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.3600 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.

INDEX: 25504